

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'.
 ΤΕΥΧΟΣ ΟΔ' — (74)
 ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΛΛΑΔΟΣ. ΔΡ. 12.
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ. ΦΡ. 12.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 1.

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ

'Οδός Γ' Σεπτεμβρίου 8δ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ὑπὸ Σιβάλλης.
 ΡΙΟ ΣΙΥΤΙ.
 ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ὑπὸ 'Ηλ. Τσι-
 τσίλη.
 ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ.
 Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ὑπὸ 'Αλεξάνδρου
 Παπαδοπούλου.
 ΘΡΥΛΟΣ ὑπὸ Θ. Ζωϊκοπούλου.
 Ο ΓΕΛΩΣ ὑπὸ Ν. Σπυριδιώτη.
 Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Η ΦΑΙΔΡΟΤΗΣ
 ΣΙΩΠΗ—ΝΕΚΡΟ ΦΙΛΙ ὑπὸ 'Ελ. Λάμαρη.
 ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ὑπὸ 'Ελ. Σβορώνου.
 LACRYMAE, πεζὸν ποίημα ὑπὸ 'Αμαράντου.
 ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ ὑπὸ 'Αλ. Μωραϊτίδου.
 ΝΥΦΗ ὑπὸ Κάρα Νιρβαμή.
 Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΟΥ ΟΛΥΣΣΕΩΣ, βιβλιοκρισία ὑπὸ Μ.
 Σιγούρου.
 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ "Υαυα ὑπὸ Ζ. Πα-
 παντωνίου.—'Ο γάμος ὑπὸ Λάφιδος.
 ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.
 ΜΟΥΣΙΚΗ.
 ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΛΗΣΕΙΣ.
 Η ΕΝ ΤΗΝΩ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ὑπὸ Ε. Σώχου.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τ. ΔΑΜΠΡΙΝΟΣ
 ΕΡΕΠΙΑ ΦΙΛΙΠΠΩΝ ἐν Μακεδονίᾳ.
 ΡΙΟ ΣΙΥΤΙ
 ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ
 ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ὑπὸ 'Ελ. Σταματοπούλου.
 Η ΗΩΣ ὑπὸ Γουΐδου Ρένη.
 ΝΥΦΗ
 Μ. ΣΩΡΑΣ
 Σ. ΣΑΜΑΡΑΣ
 ΝΑΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ἐν Τήνῳ.
 ΣΧΕΔΙΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΣΕΩΝ ὑπὸ Σ. Λασκαρίδου καὶ
 Κ. Παρθένη.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σπουδαιότητας άξιας υπό επιστημονική εποχήν σύγγραμμα, αλλά και χρησιμότητος υπό κοινωνικήν, εξέδωκεν ο καθηγητής εν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ κ. Κ. Σάββας: «Ἐγχειρίδιον Ὑγιεινῆς». Ὁ τόμος ἐκ 590 σελίδων ἀπαρτίζεται, θίγει ὅλα τὰ ποικίλα θέματα, ἅτινα ἀμεσώτατα ἐνδιαφέρουν τὰ ἄτομον, τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν. Ἀτυχῶς ἐν Ἑλλάδι ἐλαχιστὴ δίδεται προσοχὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας. Καὶ ἡ Πολιτεία καὶ τὸ ἄτομον ἐγγελοῦς παραμέλησαν ἐκ παραλλήλου τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ ἀγαθόν, ἐξ οὗ ἤρτηται αὐτῆ τοῦ ἔθνους ἡ ἐνήμερία. Ζῶμεν ὑπὸ τὰς μάλλον ἀνθυγιεινὰς συνθήκας. Τὸ σοφὸν σύγγραμμα τοῦ κ. Σάββα σκοπεῖ οὐ μόνον νὰ διδάξῃ τοὺς ἐπιστήμονας, ἀλλὰ καὶ νὰ διαφωτίσῃ τοὺς πολίτας πῶς δύνανται νὰ βελτιώσωσι τοὺς θρόνους τοῦ βίου των συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἰατρικὰς ἐρεῦνας, ἐξασφαλίζοντες οὕτω τὸ εὖ ζῆν. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν σημερινὴν ζωὴν ποῦ διάγει φρονεῖε ληληθῶτος ἑαυτὸν, δίδει παραβιάζει τοὺς κυριώτερον πολλὰκις κανόνας τῆς ὑγιεινῆς πότε ἐξ ἀγνοίας, πότε ἐξ ἀμελείας. Ἡ ἐπίσχυσις τοῦ οργανισμοῦ ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς ὑγιεινῆς. Εὐτυχῶς δ κ. Σάββας κατέστησε τὸ σύγγραμμά του προσιτὸν εἰς πάντα ἀναγνώστην, εἰς τρόπον ὥστε οὗτος νὰ εὐρίσκη ἐν αὐτῷ ἀκόπως πολὺτιμα διδάγματα, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων καὶ εὐχερῆς εἶναι ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη.

Οἱ Ἄλβανοὶ κατὰ τὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ τὴν Πελοπόννησον. Ἡ γεωγραφία τοῦ Ἄλβαν καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Μελέτη Μιχ. Ἀμπερβίδοβ. Ὁ μετὰ τῆλον ἀξιωματικὸς ἀσχολούμενος εἰς ἱστορικὰς καὶ ἐθνογραφικὰς μελέτας πολιτευτὴς κ. Λαμπρινίδης, πραγματεύεται τὰ περὶ Ἄλβανγενῶν Ἑλλήνων ἀπὸ ἐθνολογικῆς ἀπόψεως, ἀποδεικνύων τὴν ἐπίδρασιν ἢν ἡ Ἄλβανικὴ φυλὴ ἔσχεν ἐπὶ πέντε ἑκατομμυρίων ἐν ταῖς κυρίως ἑλλ. γῶραις, ἐξαιρῶν τὸν Ἄλβανικὸν λαὸν ὡς ἁπογενῆ τῷ Ἑλληνικῷ. Τὸ βιβλίον ἐξεδόθη ἀναλώμασι τοῦ Συνδέσμου τῶν Σπεταιωτῶν.

Πολύτιμος, ἐκτάκτως καλλιτεχνικὸς εἶναι καὶ ὁ ἐφετεινὸς τόμος τοῦ Ἡμερολογίου, ὃν ἐξέδωκεν ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐν Κηφισῷ Ἐθνικῶν Φιλολογικῶν Ἐταιριῶν Κἀταστῆματων. Ἡ ὄλη του εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν σχετικῆ πρὸς τὴν θρησκευτικὴν δράσιν τῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς φιλαυθροφιλίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ φιλολογικῆ ἵαν ἀξιανέγνωτος, συνεργασθέντων τῶν κ. κ. Γ. Χατζηδάκη, Γ. Σφοδρῶν, Κ. Ζηρίου, Ἰωάν. Βαλαβάνη, Α. Μωραϊτίδου, Γ. Ἀποστολίδου, Ν. Βασιλειάδου, Α. Καλογεροπούλου, Γ. Δαμπακίη, Μ. Σιγούρου, Μ. Κέλετση καὶ ἄλλων. Εἰκόνας πλείσται κοσμοῦσι τὰς 400 σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὅποιον τιμᾷ τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Κοινότητος δεικνύον τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Θ. Κορραίου Αἰ Ὁ ρ α ι. Σελ. 142. Ἐν Ἀθήναις. Εἶναι οἱ περὶ τῶν ποιημάτων ἐμπνευσθέντων ἐν τῆς ἀκρινότου πηγῆς τοῦ ἔρωτος. Ὁ γράφων κέκτηται αἰσθηματικὰς εὐκαταστάσεις, αἰσθητικὸς ὑπὲρ τῆς πεζότητος τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ὁ λυρισμὸς ἀφθονεῖ, ἡ φαντασία του πλαγιάται εἰς κόσμους ἀφθάστους ἰδεῶν καὶ συχνὰ θεοοὶν αἱ πτέρυγες τῆς ψυχῆς εἰς ἀπηχῆσεις ἁρμονικὰς. «Αἱ Ὁραὶ» ἔχουν γραφὴν εἰς γλώσσῳν λίαν εὐαρέστως ἀναγνωσκομένην.

Κ. Μ. Κωνσταντινοπούλου. Εἰς οὐρανὸν ἄγει οὐρανὸν ἐπὶ Βουλγαρικῶν μολυβδοβούλων. Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς «Πενθῆς» Ἐφημερίδος τῆς Νομοματικῆς Ἀρχαιολογίας.

Ἡμερολόγιον τῆς δεσποινίδος διδάκτορος Ἀναστασίας Χατζηραάπη. Τὸ δεύτερον ἤδη ἔτος ἐκδίδεται συνεργασία τῶν κ.κ. Προβαλεγγίου, Κονδυλάκη, Ματζώκη, Παλαμά, Καρκαβίτσα, Καλογεροπούλου, Θ. Χατζηραάπη, Εἰρήνης Ἀθηναίας κλπ. Σελ. 148.

Εἰς φιλόκαλον τομίδιον ἐκ 260 σελ. ἐξέδωκεν ἐν μεταφράσει δ ἐν Τραπεζοῦντι νεαρὸς λόγιος κ. Α. Μαρκουτούλου τὸ περιλάλητον σύγγραμμα τοῦ Ἁγγλου συγγραφέως οἱρ Τζὼν Λοῦμπουκ «Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς». Πλὴν τῶν γνωστῶν τοῦ πολυμαθοῦς συγγραφέως ἀπιθησασθέντων καὶ αἱ ἰδέαι περὶ ἀνθρωπίνης εὐτυχίας τῶν μεγαλειότερων σοφῶν, ὡς τοῦ Πλάτωνος, Ἐπικτήτου, Μάρκου Ἀυρηλίου, Ρώσκιν, Τάυλερ, κλπ. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐρευνᾶται τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις στηρίζεται εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ καθήκοντος. Διὰ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὀδηγεῖται ὁ ἀναγνώστης ὡς ἀνεύρη τὰς πηγὰς τῶν εὐαρέστων συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα προκλιάνουν τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὄρατου καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἡ φιλία, ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία, αἱ καλλοναὶ τῆς φύσεως, ὁ ἔρως, ἡ ὑγεία, ἡ φιλοδοξία εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τοῦ βιβλίου, ὅπου σκοπεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν καὶ νὰ κρατῆ τὸ πνεῦμα ἐν τῇ ἐγκαρτερήσει καὶ νὰ ὑψώσῃ τὴν ψυχὴν εἰς τὰ ἰδανικά.

L. Gillet. Raphaël. Μετὰ 24 εἰκόνας. Φρ. 3.50.
H. Hamel. Chroniques d'art.
L. Maeterlinck. Le Genre satirique dans la peinture flamande.
F. Paultrun. Le Mensonge de l'art.

Βιβλιοθήκη Μαργασλή.
Μόσχοι. Ρωμαϊκὴ Ἱστορία, ἐξελληνισθεῖσα ὑπὸ Σ. Σακελλαροπούλου. Τόμος Α'. Μέρος δεύτερον. Σελ. 724.
Ἀγγέλλονται:
Μ. Ζώρα. «Φαινόμενα καὶ πράγματα» κομψοῦς, ἐκδομένη ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ.
Ἀρχιμ. Λωροθέου Νικηταῖδου. «Αἰθιοπικὰ».

Μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλον εἰς τοὺς προπληρώοντας μόνον συνδρομητὰς διανεμηθήσεται δωρεὰν εἰς μέγα σχῆμα ἐπὶ πολυτελοῦς χαρτοῦ ἢ φωτοτυπία τοῦ ἐβδόμου ἔτους:

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου G. Bargellini

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὴν λάβωσι, δεόν νὰ σπεύσωσι ὡς ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των.

Ὁ Ἑλληὶν κλειδοκρυβαντιστὴς Τ. ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

ΕΝΑ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

—Αυτήν τήν βλέπεις; μούπαν' είναι ή τρελλή Κατίνα.

Και μού διηγήθηκαν τή θλιβερή της ιστορία. Τήν εκύτταξα καλά καλά.

Ένα κουφάρι σαπισμένο, ξαρκω και άφυλλο τρανού άλλη φορά πλατάνου.

Μές 'στών μαραγκιασμένο σκελετό του έπλεξαν τώρα ή άρχαγες ήσυχια κι' ελεύθερα τά ώραιότερα παλάτια τους!

Η νυχτερίδες κι' άλλα σκοτεινά χειρόπτερα με διπλωμένα τά φτερούγια, σωρισμένα μέσ 'στή δερματοπτύχη τους, κρεμασθήκανε στά σπλάχνά της τ' ανήλια και μουχλιασμένα, γιγ' ν' αποπεράσουν τό βαρύ χειμώνα...

Τού νεκρωμένου κουφαριού αγαπημένες συντροφίες τί πέλαγα αιματωμένα χύνετε 'ς τή Σκέψι μου!

Ανάμει' απ' τόν ψεύτικο σας ύπνο ξανοίγω τή ζωή αυτήν τήν ίδια που κούμαται χωρίς όνειρα κάτω απ' τό βαρύ σκοτάδι τού φοβερού παραλογισμού, μέσα 'στών θλιβό οργανισμό της!

Φωλιάσατε γιατί δεν ήμπορείτε, δεν άντέχετε 'στού παγερού Γενάρη της χιονιάς και 'στού θανατηφόρο κρύο του.

Ναρκώθηκε κι' ή ήθικη ζωή σέ περίο πλατυ ακόμη κοιμητήρια μέσα 'στά νεκρωμένα και στεγνά της στήθη... μέσ 'ς τής ύγρης κι' απόκρυφες σπηλιές της παγωμένης της καρδιάς...

Ήταν ή ώμορφα ήνα καιρό της ένόριας της νυφούλα περιήγητη μοναχοκόρη τού παππά, της περϊ μεγάλης εκκλησίας της Προύσας που τήν αναθροψε σάν άγιοκέρϊ τίμιο, κι' από τά μάτια της—τά μαύρα και μεγάλα—μέ ήθονή άπορρητη ροφούνε τό μύρο τ' ανεκτίμητο της λευκοπτέρυγης της παρθενιάς.

Όλα τώρα επάνω της πικροκαρτυρόνε τό βαθύ τό λήθαργο!

Δύο μακρούς πλεξούδες, μεταξένιες, στόλιζαν άλλη φορά της στρογγυλής της πλάτης, τή ραχούλα και τή μέση της. Καμκώσες γούνες τώρα μαύρες και θαμπές, κωκοκουμένες πέφτουν και λερώνουν τό θειαφόχωμο λαιμό της.

Ένα κομμάτι μαύρου ράσου—ίσως τού ύστερνου που έβγαλε από τή ράχη του ο άμοιρος πατέρας της—άποσκηπάζει τό ξηρό και μαυροκίτρινο κορμί της.

Δύο άκρας—άποκούρελα—κρύβουν ώς τή μέση τ' αλύγιστα της χέρια και τά βρωμερά της πόδια—καύκαλα ξεσχισμένα απ' τόν στοιχειωμένο τόν κορμό μιζς γέρικης βλανιδιάς...

Έτσι, περϊ πολύ φάντασμα τρομακτικό παρά ανθρώπινη ύπόστασι, ένα κιτρινιασμένο και άποκαμμένο φύλλο, που τό σώρισε ο άπρονος βοήρης 'στό γύρισμα τού δρόμου, όχι ή Κατίνα, αλλά ή σκιά, τό σάβανο της... φύλαγε νά γεμίση μία Τετάρτη βράδυ τό σταμνί της 'μπρός στή βρύσι, 'στό άλωνι τού Καγιά-μπασή.

Η ώμορφιά εκείνη τώρα είναι σκέλεθρο. Η περιζήτητη νυφούλα—είρωνειά!—δ νεράς της γειτονιάς της.

Στά χαρωπά της νεατά τήν αγάπης ένα ώραιο παλληκάρι, ο χλωρός ο Σταύρος και ο γέροντας πατέρας της τους άραβώνισσε σέ λίγο.

Ήτα ακόμη τρυφερή παιδούλα τότε ή Κατίνα κι' έπρεπε νά περιμένη λίγα χρόνια γιγ' νά μεγαλώση και νά καθορθώση μόνη της—γιατί δεν είχε μάνα—ν' αποτελειώση τή μικρή της προίκια, που της έκαμε απ' τήν πολλήν αγάπη ο χρυσός εκείνος νηος. Πέρασαν έτσι δύο ώραιοι χρόνοι κι' οί έρωτευμένοι ζούσανε ώλόχαροι.

Ο Σταύρος έπερνούσε τήν ήμέρα μέσ 'ς τό εργαστήρι του. Τό βράδυ, μέ τό μισοσκότιδο, κτυπούσε τό πλατυ θυρόφυλλο της ώμορφης παπαδοπούλας. Σαματούσε τ' άργαλειό άπότομα ακούονταν τό θύραμο τών παντουφλιών της και τό ανοιχτάτικο κεφάλι της, πότε μέ ροδά και γαρούφαλλα και πότε μέ βασιλικό μυρσβολό στεφάνωμένο, έκόυθε από τό πρώτο τού σπητιού παρθένο, γιγ' νά βεβχιωθή αν είνε εκείνος. Έπειτα έτρεχε πεταχτή, μέ τό γλυκύτερο τραγούδι νά υποδεχθή τόν λατρευτό της σκάρφο. Εκείνη τή στιγμή πρόφθαιν' ο 'Ηλιος νά της κλείψη απ' τό λαμπερό της μέτωπο, από τά μαύρά της μαλλιά κι' από τά στή-

θη της τά ώμορφα ένα πελώριο σπαρταριστό φιλι.

Η ζήλεια έδερνε τά σπλάχνα τότε τού συντρόφου της και γιγ' άποζημιώσει έτύλιξε εκείνη τά κρινάτα χέρια της γύρω 'στών κουρασμένο του λαιμό κι' άφού προσήλωνε γλυκά-γλυκά τά στραφτερά της μάτια μέσ 'στά μαύρα του, ήγωνε τά τρελλά της χείλη μέ τά χείλη του: κι' ύστερα, ενώ εκείνος άρχιζε ν' ανεβαίνη τή σκάλα, εύτυχισμένη ή παπαδοπούλα έτρεχε νά ετοιμάση τό έσπερινό τραπέζι.

Σίμωνην, περϊ ή μέρες. Τή Μεγάλη Πασχαλιά θά είνετο ο γάμος των και τ' άργαλειό έδούλευε περϊ γρηγορότερα και ή βοή του έδυνάμωνε τώρα γλυκύτερα.

Έξαφν' ένα μεσημέρι γύρισε απ' τή δουλειά ο Σταύρος της ακόμη περϊ χλωμός και συγχισμένος. Κλέφτες έμβήξαν τά μεσάνυχτα και τού κατάκλεψαν τά πανιά του!

Τάραχθηκ' ο Παππας: έλαψε ή παπαδοπούλα μέρες και σέ λίγο άπεφάσισαν νά κατέβη ο νεύσι 'ετήν Πόλι, ν' άνταμώνη ένα θεϊό του πλούσιου και μέ τή δύναμι και τή βοήθεια του Θεού νά ξαναρχίση τή δουλειά του.

Τήν τρίτη εβδομάδα της Σαρακοστής, ένα ώραιο γλυκοάργαγμα, φίλησε ή Κατίνα μέσ 'στά δάκρυα άπελπισμένη τόν φαρμακωμένο της άραβωνιστικό—άλλοίμονο!—για ύστερη φορά.

Τήν έσφίξε εκείνος μ' όλη του τή θέρη 'πάνω 'στό βουρκωμένο στήθος του: χάιδεψε τά μαλλιά της, χάιδεψε τά χέρια της κι' άφού τήν έβεβχιώσε πώς θά της γράψη μόλις φθάση, έπήρε τήν εύχη τού γέρον και ξεκίνησε.

—«Θα μέ ξεχάση... Θά τόν ξεπλανέψουνε 'ετήν Πόλι!» έλεγε ή Κατίνα κι' έκλαιε μερόνυχτα.

Ός τόσο ή Σαρακοστή περνούσε. Ο Σταύρος έγραφε συχνά. Τό ύστερνό του γράμμα έλεγε πώς δεν θά ήμπορούσε νά έλθη γιγ' της γιορτής. Μά έστελνε ένα σωρό καλά γιγ' τήν αγαπημένη του Κατίνα.

Ήλθε τό Πάσχα.

Αναστήθηκε ο Αντρωτής διακλήσανε ή καμπάνες τή χαρά 'στά στήθη της Χριστιανωσύνης.

Μονάχα ή παπαδοπούλα συλλογίεται τόν ξενητεμένο της: θαρρεί πώς δεν μπορεί νά υποφέρη περϊ τό χωρισμό και πώς αιώνια θά τόν αγαπάη, έτσι και πικρογελά μέσα 'ετή λύπη της.

Εγύρισε από τήν εκκλησία σκυφτός κι' ο Γέροντας. Μά πριν νά ρθη ακόμη στή σπητιόπορτά του, τόν σίμωσε ή διπλανή γειτόνισσα και τού πιπίλησε τό νού μέ σοβάρες κουβέντες.

Ήλθε συλλογισμένος ο παππας 'στό σπήτι

του και τή στιγμή που φίλησε γιγ' τό «Χριστός ανέστη» τήν μονακριβή του κόρη, τήν έλπιδά της ζωής του, έχρημογέλασε: και σάν νά απαντούσε σέ κανένα ρώτημα κρυφά: «Μπορεί νά γένη, αν τό θέλη ο Θεός» έίπε, και κύτταζε γλυκά και τήν Κατίνα του.

Εκείνη δεν άργησε νά μάθη απ' τή διπλανή γρηά πώς ένας έμπορος, βαθύπλουτος, που ήλθε απ' τή Ρωσία πριν από δύο μέρες, τήν ήρεσε και τήν ζητούσε από τόν πατέρα της.

Έλαψε, διακαρτυρόθηκε πώς αγαπήε τό Σταύρο της, πώς θά πεθάνη, αν δεν της τόν δώσουνε: μά ή γειτόνισσα—φίλη παληά της μακαρίτισσας μητέρας της—σε κάθε της διαμαρτύρησι άργονκούσε τό κεφάλι και της έλεγε: «Αρχοντας, κόρη μου! Αρχοντας! Μεγαλουσιάνος! Ούτ' αυτός δεν ξέρει τό τί έχει! Πρέπει νά τόν πάρης, αν λυπάσαι τόν πατέρα σου. Κι' εκείνος θά ξεκουρασθή, κι' έσύ θ' αναγαλλιάσης!».

Αυτόν τόν πλάνο ύμνο, αυτό τό ψεύτικο τραγούδι της χρυσής ζωής τό άκουσε πρώτη φορά μέ τρόμο και μέ κηδία ή παπαδοπούλα.

Έπειτα άρχισε σιγά-σιγά νά συζητή αν γίνεται ή όχι... τί θά πη ο κόσμος... αν θά μπορέση νά ξεχάση...

Τέλος—όχι άργότερα από της δωδέκα της Πασχαλιάς—έδωκε ή Κατίνα και τό λόγο της.

Ωρίσθηκε ο γάμος σ' ένα μήνα κι' άρχισε πάλι ή Κατίνα βιαστικά προίκια.

Ο Γέροντας ήταν δλόχαρος: σήκωνε τό κεφάλι και μέ γέλοια έπερνε κάθε συγχαρητήριο εύχη τών φίλων του: «Και στής χαρές τους! Νά σου ζήσουνε! Εύτυχισμένοι!» Κι' ή Κατίνα μέ τήν περιφάνεια, που γεννέ ο πλούτος, χαιρετούσε δεξιά κι' άριστερά της οίληνάδες της.

Αυτήν μονάχα ήρεσε ο πλούσιος ο ξένος! Αυτή θά γίνη περϊ άρχόντισσα!

Εσθασε ή άπίστευτη ή είδησι και στά αυτιά τού Σταύρου.

Τό άνέλπιστο καλό διαλελιέται γρήγορα!

Στήν άρχή δεν ήθελε νά τό πιστέψη. Έπειτα, άμα βεβχιώθηκε, έλαψε, άπελπίσθηκε, άρρώστησε: σκίφθηκε νά πεθάνη, νά γλυτώση από τόν περίγελο τού κόσμου, απ' τό καταφρόνιο της αγαπημένης του Κατίνας, τό άνήκουστο, μά δεν τόν ήφρησε ο θεϊός του.

Και γιγ' νά τόν γικτρέψη τέλεια, τόν άραβώνισσε κρι τόν στεφάνωσε τήν πρώτη Κυριακή τού 'Ιουνίου.

Ο γάμος της Κατίνας έμεινε όπισω. Είχε μερικές δουλειαις νά άποσώση ο τρανός ο άρχοντας.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Πέρασε και ύλοκλήρη το καλοκαίρι, κόντευε πειά ο χειμώνας και ο άρχοντας πάντα τ' ανέβαλλε.

Ός πού στο τέλος, ένα δειλινό, μνηστρεύτηκε πώς ο μεγάλος άνος έγινε ζωντανός. Έχθηκε από την Προύσα! Άφινε την άμοιρη Κατίνα στην άμίχλη της ντροπής, στο τελευταίο σκαλοπάτι της κκαογλωσσιάζ, έρημη και δυστυχισμένη!

Η μαύρη είδηση γρηγορότερα κλάει — χτύπησε σαν καμπάνα νεκρική στού Πέροντα την άκοή!

Κίνησε άτακτα τα χέρια, σαν να προσπαθούσε ν' άποδιώξει άπ' το μέτωπό του, άπ' το μέτωπο της λατρευμένης του τον φοβερό τον κεραυνό άνοιγοσφαλιζε τα χείλη, κάτι θέλησε να πη, κάτι να ξεστομίσει σαν κατάρα... σαν συγγώριο κι' έπεσε χόμω κι' εξεψύχησε...

Μην ίδια ώρα έμαθε της δυό φρικτές είδησεις η πανέρημη Κατίνα. Άνοιξε τα μάτια άγρια, τρομακτικά, σαν να μην άκουε και να μην έβλεπε, κόντευε γύρω της όλα σαν ζηνη, περιχύθηκε στην όψη της το δηλητήριο του πιο άγριου πόνου, κι' έχασε για πάντα πειά το λογικό!

Χάθηκε ο Ήλιος της χρυσής αυγής όπισω από μαύρα σύννεφα, πυκνά! Ούτε σχισμάδα! Στ' άγριο του Στοχασμού σκοτάδι ψηλαφητά διαβαίνει και παραπατεί τυφλός διαβάτης: η ύλική μονάχα αίσθησι!

Πέρασαν χρόνια.

Η φτώχεια άποτέλειωσε το ήθικό μαρτύριο της Κατίνας. Σέρνεται τρέλλη στους δρόμους.

Ο Σταύρος, νοικοκύρης με δυό-τρία άγγελούδια γύρω σου, ήλθε να κατοικήσει στο λησμονημένο πατρικό του σπήτι, στην παλιά της κακότυχης Κατίνας γειτονιά!

Έκείνη δεν γνωρίζει πειά κανένα. Κλείσανε τα ψυχικά της μάτια για τον κόσμο όλο.

Δεν γνωρίζει τίποτα! Έχασε και το σπήτι

της άκοή και ξενυχτά στις άγκωνές του δρόμου έρημη, ούρλιζοντας!

Τίποτα δεν γνωρίζει! Μόνο ένα φιλικό κατώφλι ξύλινο μες στο τρισκοτιδό της το άπέραντο κάποτε διακρίνει... και μες στην ήσυχη περκαφροσίνη της, όταν βουρκώνει η καρδιά της από άγνωστο κι' άκατανόητο γι' αυτή καύμο, σέρνει το σκέλεθρό της μ' άγωνία και άποκοιμήται με έμπιστοσύνη και πλάπνο, θαρρείς, επάνω του.

Είναι το σκαλοπάτι του σπητιού του Σταύρου! Όλα συγχίσηκν στο στοχασμό της! Όλα τα λησμώνησε! Μόνο το Σταύρο ξεχωρίζει... Κι' όταν η πείνα σιλιζει χωρίς αίκτο τα κατάρχητά της σπλάχνι και κανείς δεν την φωνάζει να του κουβαλήσει δροσερό νερό, παραφυλάει κάπου, σε κάμια γωνιά το πέραςμα του Σταύρου, κι' ήσυχά, βαρειά — βαρειά άπλώνει μ' ένα σπαράγμο άνέκφραστο το χέρι της χωρίς να τον κυτάξει, κι' εκείνος, δίγως να μιλήσει, σπλαχνικός, της δίνει κάτι και διαβαίνει...

Σε λίγο γάνεται κ' εκείνη κάτω από κερμα κάμαρα ή μες σε κανένα σταύλο ή σε κάποιο άγριο ύπόγειο να κοιμηθή.

Ούτε γελά, ούτε μιλεί, ούτε διακρίνει. Μόνο τα δυό της χείλη, τραβηγμέν' άπότομα στις άκρες, δείχνουν το άποτρόπαιο το στόμα της, κηλιδωμένο με κερπόσα σαπισμένα δόντια, άγριώτερο και φοβερότερο!

Θαρρώ άκόμη πώς την βλέπω άγρια, ανάλθητη, βωδή, δυστυχισμένη!

Η πρώτη θαλπερή άκτινη του Άπριλη, το πρώτο φίλημα του Ήλιου θα ξεμουδιάσει τα φτερά της κοιμισμένης νυχτερίδας: θα στεγνώσει κάθε μούλα και θα ξαναζήσει η ληθαργωμένη Φύσι. Μά η άμοιρη Κατίνα δεν θαχη ξυπνημό!

Ο ύπνος της θάναι αιώνας και η νύκτα της παντοτεινή!

Άλλοίμονο!

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ EN ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Έρείπια των Φιλίπων

PIO CIUTI

τίτλος του φιλέλληρος είνε ανεπαρκής διά τον χαρακτήρισμόν της προς την Ελλάδα διαπύρου αγάπης, ην τοιαύτως εμπράκτως εξέδηλωσεν ο εν Διβόρνω δεινός Έλληνοεπίτις αιδέσιμος κ. Ριο Σιυτι. Ο κ. Σιυτι είνε ο συστηματικός και ακαμάτως άναλαβών να

γνωρίση εις το Ιταλικόν έθνος την Έλληνικήν φιλολογίαν, διακρύσιος άμα κηρύξ τών έθνικών αυτής δικαιών.

Αι εις τόμους και περιοδικά φιλολογικά έργασια του αιδ. κ. Σιυτι όλα περιτρέπονται, ως περι άξονα, περι την νεώτερον Ελλάδα. Σπανίως ή Ελλάς άπέκτησεν εν τη ξένη φίλον τόσο ένδοξοαύδη, τόσο άριτοκερδή, τόσο πεφουτισμένον. Και διά τοιούτο ή Έλλ. σννείδησις εγγνωμονεί τον εβγενή και πολυμαθή φιλέλληνα, μόνον δε ή επίσημος Έλλάς, ως συνήθως, δυνεί να άμείνη δε ήθικης άμοιβής ένα τοιούτον ένθεον ζήλον.

Ο κ. Σιυτι είνε και ποιητής. Μια λυρική συλλογή του δις έξεδόθη υπό τον τίτλον Αναμνήσεις (Ricordi), έτέραν συλλογήν έξέδωκε σονέτων υπό τον τίτλον Αναμνήσεις εκ Κορσίρας (Ricordi di Corsù). Τφ 1904 έξέδωκε τόμον διηγημάτων νεοελληνικών υπό τον τίτλον Per le Marine della Grecia. Τα διηγήματα αυτά είνε ελλημέρια εν τών χρόνων της Τουρκοκρατίας και της Έλλ. επαναστάσεως. Αίαν προσεχώς εκδίδει ναυτικών σκιαγραφήμα: Sulla riva (Επί της άχθης). Εις την «Nuova Rassegna di letteratura mode-

rne» της Φλωρεντίας είνε ο ειδικός συντάκτης της νεοελληνικής φιλολογίας. Εις το κράτιστον αυτό περιοδικόν έχει δημοσιέσει σειράν άρθρων περι της νεοελληνικής εν γένει φιλολογίας, σκιαγραφίας κριτικής τών επιφανεστέρων λογών μας, ως και μεταφράσεις έργων αυτών. Ιδιαίτερας προσοχής είνε άξία ή περι Έλληνικής δημοφδους ποιήσεως μελέτη του, ην επηκολούθησε σειρά μεταφράσεων εις την Ιταλικήν τών εκλεκτοτέρων δημοτικών μας άσματων. Επίσης έδημοσίεσε μελέτην περι της νεοελληνικής γλώσσης, ην θεωρεί μηδόλως διαφέρουσαν της αρχαίας, άνών άμα την φωνήν ύπερ λειτουργίας της Ακαδημίας Αθηνών.

Άλλ' όχι μόνον διά της γραφίδος, και διά τοδ λόγον ο κ. Σιυτι εγγάζεται ύπερ της Ελλάδος. Ο λόγος δν ξεφερόντος κατά την 25 Μαρτίου είνε ύμνος του Έλλ. άγώνος εβγλωττος, εις δε την Capella degli Spagnuoli της Φλωρεντίας εποιήσατο διάλεξιν περι Σολωμού, άναγγώσας άποσπάσματα του Ύμνου. Επίσης έμίλησε περι Κρήτης. Εις το Δημιό. θέατρον Φερόόρος τη 27 Σεπτεμβρίου 1906 έμίλησε περι «Έλληνικής και Τουρκικής Ανατολής», με τόσον ένδοξοαυμόν, ώστε ν' αποκληθθί υπό τών Ιταλικών έφημερίδων «εμπνευσμένος μύστης της Ιστορίας.» Ωμίλησε περι Κωνσταντινουπόλεως και Βοσπόρου ποιητικώτατα, περιγράφας την άπίθεσιν της δόξης της αόλεως επί Έλλήνων προς την σημερινήν κατάστασιν αυτής.

Εν τη εικόνη ο κ. Σιυτι φέρει το ένδυμα του Λομνικανού πατρός.

Ο διαπρεπής φιλέλληρ έμιλεί και γράφει έξαιρετως την Έλληνικήν. Έπεσοκέφθη άλλοτε τίς Αθήνας, Κέρκυραν και την Κρήτην.

XXXXXXXXXXXX

ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

[1905 — 1906]

ΑΡΑ τοῖς Ἴονίαις οὐδέποτε ἐξέλιπεν ὁ πρὸς τὰ γράμματα ζήλος. Ὅταν τὸ γένος ἐσπειρῆ ὑπὸ μακροχρόνων δουλείων, αἱ δὲ σπουδαὶ ἦσαν παρημελημέναι καὶ ὀλίγα ἦσαν τὰ μέρη ἐν τῇ δούλει γῇ καὶ ἐν ἄλλοις κέντροις τῆς Ἑσπερίας, ἐθα φιλογενέσιν ἰδιωτικαῖς πρωτοδουλείαις εἶχον ἰδρυθῆ σχολαὶ ἑλληνικαί, ἐν αἷς ἐδίδασκον περιχλεῖς ὁμογενεῖς διδάσκαλοι, αἱ νῆσοι τοῦ Ἰονίου βασιμῶς δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐπρωτοστάουν ἐν τῇ ἐθνικῇ ἐργασίᾳ καὶ τῇ ἐντεῦθεν προπαρσκευῇ τῆς ἀναγεννήσεως, διὰ τῶν πολλῶν αὐτῶν λογίων, τῶν σχολείων, τῶν ἀκαδημιῶν, καὶ τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος. Οἱ Ἴόνιοι σπουδάζοντες ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῆς Ἰταλίας, ἀφοῦ ἄλλοι μὲν διήνουν τὰ ἐγκύκλια παιδεύματα ἐν ταῖς τῶν νήσων ἰδιωτικαῖς σχολαῖς, ἄλλοι δὲ καὶ μάλιστα οἱ εἰς τὰς εὐπορωτέρας τάξεις ἀνήκοντες, ἐν τοῖς ἑλληνομυρσείοις τῆς Ρώμης, τῆς Ἐνετικῆ καὶ τοῦ Παπαδίου, μετέδιδον ἐπιμακροπύοντες οὐ μόνον ταῖς νήσοις ἀλλὰ καὶ τῇ λοιπῇ δεδουλωμένῃ χώρᾳ, τὰς κτηθείσας γνώσεις καὶ ἐκαλλιέργουν φιλοτιμῶς τὰ γράμματα διδάσκοντες, ἀκούοντες ἐπιστημονικὰ ἐπαγγέλματα, καὶ συγγραφόντες. Ὅταν δὲ καταλυθῆ τῆς ἐνετοκρατίας, οἱ δημοκρατικοὶ γάλλοι κατέλαβον τὰς νήσους ἀφ' ἡμετέρου τοῦ 17^{ου} αἰῶνος, ἤρξατο ἐπὶ πλείον ζώπυροῦμενον τὸ ὑπὲρ τῶν γραμμάτων ἀίσθημα διὰ τῆς συστηματικώτερης διδασκαλίας, ἣν ἐπισήμως πλέον ἀνέλαβεν ἡ κυβέρνησις, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ἐπτανήσου πολιτείας καὶ τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας, ὅτε μετὰ μακρὰς περιπετειῶς ἐπαγιάθη πλέον ἡ ἐννομος τάξις, ἰδρυθείσης τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας καὶ τοῦ Ἱεροσπουδαστηρίου ἐν Κερκύρᾳ, ἀρχαίνετο τῆς λειτουργίας τῆς μέσης παιδείας διὰ τῶν ἰδρυθέντων λυκείων ἐν ταῖς νή-

σοις, διοργανωθείσης κατὰ τὰς τελειότερας τότε μεθόδους τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ περιχλεῶν διδασκάλων τοῦ Γένους κληθέντων ἵνα διδάξωσι ἐν ταῖς νήσοις, βασιμῶς ἐλογίσθη καὶ ἐν τῶν ὑστέρων δεκαετηρίᾳ, ὅτι αἱ ἑλληνίδες Μούσαι ἐπανήλθον εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν ἐστίας καὶ τὸ νέον τότε Ἰόνιον κράτος, ἔδωκε τὴν κυριωτέραν καὶ προσφορωτέραν ὄψιν εἰς τὴν σκοπιμωτέραν καλλιέργειαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος.

Ἐἰ καὶ νωτέρω πολιτικαὶ περιστάσεις ἐπήνεγκαν ἀπογοητεύσεις, ἀλλὰ δὲ κοινωνικαὶ ἰδέαι καὶ ἀνάγκαι ἔτρεψον τοὺς πλείστους εἰς στάδιον πρακτικώτερον, ὁ πρὸς τὰ γράμματα ὅμως ἔρωσ δὲν ἐψυχράνθη καὶ ἱκανῆ ἐτι παρατηρεῖται ἡ πνευματικὴ παραγωγή ἐν Ἑλλάδι καὶ αἱ Ἴονιοι νῆσοι δὲν ὑπολείπονται καὶ ἐν τούτῳ ἄλλων ἑλληνικῶν χωρῶν, συγκρίτουσαί τινι πλεονέκτηρον αὐτῶν ἔρῳν, καὶ δὲ πολιτικαὶ καὶ ἱστορικαὶ αὐτῶν τύχαι, ἐξελκυσθούσιν ἵνα ὦσιν ἀντικείμενα ἑρευνῶν καὶ μελετῶν περισπουδαστῶν, ἡμεδαπῶν καὶ ξένων λογίων.

Ἀξιολογώτατην ἀληθῶς θὰ εἰσηνεγκεν συμβολὴν εἰς τὴν ἐν γένει ἱστορίαν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γραμματολογίας, ὁ ἐπιλαμβανόμενος νὰ καταρτίσῃ γενικὸν, ἀκριβῆ καὶ πλήρη κατάλογον τῶν βιβλίων, τῶν ἐφημερίδων, τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν διατριβῶν ἐν γένει, τῶν ὑπὸ Ἰονίων γεγραμμένων καὶ δεδημοσιευμένων. Τὸ ἔργον δὲν εἶνε βεβαίως δυσχερὲς, ἀπ' οὗ καὶ ἄλλοι ἐεργάσθησαν πρὸς τοῦτο ἐν εἰδικαῖς περιπτώσεσι νήσων πραγματείας, οἷοι ὁ Χιώτης γενικώτερον, ὁ Μυτιληναῖος καὶ Πινιακόρος, ὁ Βροκίνης, ὁ Ρωμανός, ὁ Μηλιαράκης, ὁ Δεβιάζης, ὁ Ζώης, καὶ ἡμεῖς (α), πλὴν τῶν Σάβα, Βρετου, Πικρανίκου καὶ Ραγκαβῆ περὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογικῆς διαπραγματευθέντων. Εἰδικῆ

(α) Πεβλ. Κεφαλληνικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθήναις 1904 σελ. 842.

μονογραφία περὶ τούτου θὰ εἰδείκνυε, ὅποια καὶ ὁπόση ἐγένετο ἡ συμμετοχὴ τῶν Ἰονίων ἐν τῇ καθ' ὅλου πνευματικῇ τοῦ ἔθνους ζωῇ, διότι ἀπὸ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος μάλιστα, ἐκτακτος παρατηρεῖται ὄντως ἡ ἐν ταῖς νήσοις πνευματικὴ γονιμότης. Περιχλεῖ Ἰονίων ὀνόματα καὶ ἄξια λόγου καὶ ἐν πάσῃ ἐπιστήμῃ ἔργα κοσμοῦσι διὰ τριῶν αἰώνων τὰς δέλτους τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γραμματείας, καὶ δύναται τις βασιμῶς νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ὁ πόθος τῆς ἀναγεννήσεως ὅπερ ἐν ἄλλαις ἑλληνικαῖς χώραις ὑπῆρξεν ἀπαύγασμα μακρὰς καὶ παλωδύνου τυραννίας, ἐν Ἐπτανήσῳ ἀνεπτύσσετο καὶ ἐρριζοβόλει διὰ τῆς πνευματικῆς μορφώσεως καὶ τῶν εἰρηνικῶν ἀγώνων, ἵνα συσταθῆ ἰδιοδρομήσῃ μετὰ τοῦ λοιποῦ ἑλληνικοῦ ὡς καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ γενικωτέρῳ ἔργῳ τῆς ἑλληνικῆς παλιγγεσίας.

Μετὰ τὰ προλεγόμενα ταῦτα ἀναγράφωμεν ἐνταῦθα, χάριν τοῦ εἰρημένου σκοποῦ μετὰ βραχείων παρατηρήσεων τοὺς τίτλους τῶν ἐν Ἐπτανήσῳ, ἢ ὑπὸ Ἐπτανησίων ἀλλαγῶν, ἢ περὶ Ἐπτανησιακῶν ζητημάτων ὑπὸ ἄλλων λογίων δημοσιευθέντων ἀπὸ τοῦ 1905—1906, παρέχοντες μικρὰν ἐτι συμβολὴν εἰς τὸ ζήτημα, ἐξ ὧν περιήλθον εἰς γνώσιν ἡμῶν δημοσιευμάτων τοιούτων, παραλείποντες τὰ περὶ ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

α) Ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς Ζακύνθου «Μούσαι» διευθυνόμενῳ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀκμαίου ιστοριοδίφου κ. Α. Ζώης, ἐξακολουθεῖ δημοσιευόμενον (πλὴν πολλῶν ἄλλων περὶ ἐπτανησιακῶν ἱστορικῶν, κοινωνικῶν καὶ λαογραφικῶν ζητημάτων διατριβῶν αὐτοῦ τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἄλλων Ζακυνθίων καὶ Ἰονίων λογίων) τὸ ὑπὸ πολλῶν ἐπόψεως ὅσον οἷον τε πλήρες ἱστορικόν, γλωσσικόν, βιογραφικόν καὶ βιβλιογραφικόν γλωσσάριον τῆς Ζακύνθου, ἔργον μακρῶν πόνων καὶ μεγάλῃ ἀφοσιώσεως εἰς ἑρέυνας τῆς πατρίδος ἱστορίας καὶ λαογραφίας, τοῦ κ. Α. Ζώης.

β) Ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ, ὁ αὐτὸς κ. Ζώης ἐξακολουθεῖ δημοσιεύων ἐκ τοῦ καταλειφθέντος ἀνεκδότου Ζ' τόμου τῶν ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων τῶν Ἰονίων νήσων τοῦ ἀειμνήστου φιλοπονωτάτου ἱστοριογράφου Χιώτου, τὸ μέγα κατ' ἀλφάβητικὴν τάξιν κεφάλαιον Ἐπιφανεῖς Ἐπτανησιοί, ἀρχαίνετο ἀπὸ τοῦ γράμματος Κ, τῶν πρὸ τούτου περιλαμβανόμενων ἐν τῷ Σ' τόμῳ τῷ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ἐκδοθέντι. Ὁ Χιώτης χαλκέντερος ἀληθῶς χρονογράφος καὶ ὕλης συλλογεὺς, ὑπέπεσε πολλάκις εἰς ἀνακριθείας καὶ μάλιστα εἰς τὰ μεσαιωνικὰ τῶν νήσων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἰονίων ἑρευνητῶν πλείονα εἰσήνεγκε καὶ ἐγνώρισε τοῖς λάτραις

τῶν σπουδῶν, πρᾶστων ἀφορμῶς εὐωτέρων, συστηματικωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων μελετῶν.

γ) Ὁ ἐν Κερκύρᾳ νομικός, ἐκ Κερκυλλήνων δ' ἔκων τὴν καταγωγήν κ. Ν. Γερακάρης, ἐξέδωκεν ἐν κορυφῇ τομίδῳ τὰς Κερκυραϊκὰς Σελίδας, συμβολὰς εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1204—1386 ἱστορικὴν περίοδον τῆς νήσου, ἱκανῶς διευκρινιστικὰς τῶν σιότεινῶν σημείων τῆς μεσαιωνικῆς τῆς νήσου ἱστορίας.

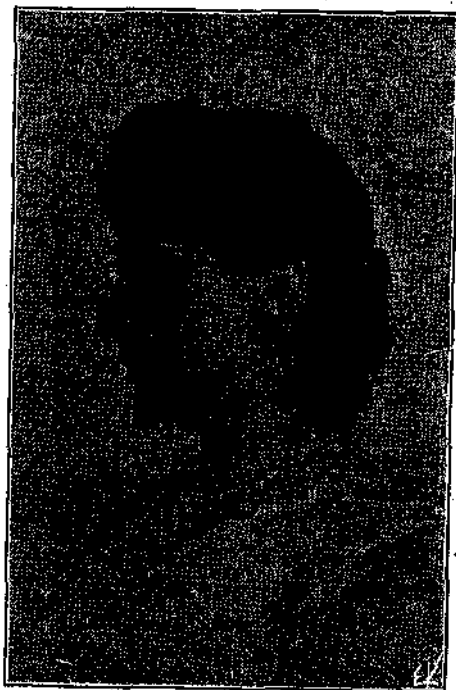
δ) Ἐν τῷ καθολικῷ περιοδικῷ «Ἀρμονία» ὁ πολυμαθὴς ἱστοριοδίφης κ. Σ. Δε-βιάζης, ἰστόρησε τὰ τῆς λατινικῆς ἐπισκοπῆς Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, ἀπὸ τῶν μέσων τῆς 17^{ης} ἑκατονταετηρίδος μέχρι τοῦ νῦν, ἐπὶ τῇ βάσει βασιμωτέρων ἑρευνῶν, καταρτίσας οὕτως ὅσον οἷον τε πλήρη τὸν κατάλογον καὶ τοὺς βίους τῶν ἐπισκοπησάντων. Ἡ πραγματεία αὕτη, μετὰ τῶν προσθηκῶν τοῦ Ζώη καὶ τὸ σχετικὸν κεφάλαιον τῆς Cefalonia Calolica τοῦ εὐπαιδέτου ἱερέως Ἰννοκεντίου Da Modugno, ἡγουμένου τῆς ἐν Ἀργοστολίῳ μονῆς τοῦ Ἁγ. Νικολάου, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἐξήνητησαν πλέον τὸ ζήτημα, ὅπερ ἀτελῶς εἶχον πραγματευθῆ ἄλλοι Ἴόνιοι συγγραφεῖς.

δ) Ὁ κ. Γερακ. Λασκαράτος ἐξέδωκεν εἰς β' ἐκδοσιν τὰ πρὸ ἐτῶν δημοσιευθέντα καὶ δυσεῖρετα πλέον Σιχουοργήματα τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ πατρὸς Ἀνδρέου Λασκαράτου. Οἱ πολλοὶ θαυμασταὶ τοῦ σατυρικοῦ καὶ φιλοσόφου πνεύματος τοῦ περιχλεοῦς συμπολίτου ἡμῶν, ἐνετύφηναν καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἐξοχους ὑπὸ ἐποψίαν καὶ ἐμπνεύσεως καὶ ἰδιαζούσης χάριτος στίχους ἐκείνους. Ὁ κ. Λασκαράτος πρέπει νὰ ἐπιδώξῃ τὴν ἐκδοσιν καὶ τῶν ἄλλων πολλῶν ἀνεκδότων κοινωνικοφιλοσοφικῶν καὶ ποιητικῶν ἔργων τοῦ πολυγραφωτάτου λογιῶν πατρὸς του ἵνα οὕτω κριθῆ αὐτός, ἐν τῇ καθόλου αὐτοῦ δράσει καὶ πνευματικῇ γονιμότητι.

ε) Ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. Δημήτριος Καμπούρογλος, ἐδημοσίευσεν καὶ τὸν Β' πολυσέλιδον τόμον τοῦ Ἱστορικῶν Ἀρχείου τοῦ Διονυσίου Ρώμα 1826, δαπάναις τοῦ μεγετῆμου οἴκου τῆς ἀδελφῆς Ζακύνθου. Διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀρχείου τούτου, ἐν πολλοῖς φωτίζεται ἡ ἱστορία τοῦ αἰῶνος καὶ πολλὰ μαθηθόμενα περὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἰονίων αἵμασι, χρήμασι καὶ πολιτικῇ περὶνοῖᾳ ἐν τῇ ἑλληνικῇ παλιγγεσίᾳ, ζήτημα ὅπερ μέχρι πρὸ τίνος δὲν ἀπο ἐπισημωμένον, ἠδίκητο δὲ ἐντεῦθεν ἡ μετῆρη τῶν Ἰονίων ἀγωνιστῶν, ἐν τῇ ἐσπευσμένῃ ἀπονομῇ τῶν κρίσεων, τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἐπιχορηγήσεων.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΗΛΙΑΣ Α. ΤΕΡΤΣΙΑΗΣ

ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ

Μεταξύ των αρκετών δπωςδήποτε δρομάτων των γραφουσών Ἑλληνίδων, τὸ δλιγώτερον ἴσως γνωστὸν εἶνε τὸ τῆς δεσποινίδος Κατίνας Ψύχα. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ λογία καὶ ποιητικὴ συγγραφεὺς γράφει γαλλιστί. Θυγάτηρ τοῦ ἀειμνήστου Στεφάνου Ψύχα, ἐγκατέστη ἀπὸ τετραετίας ἐν Παρισίοις. Συνειργάσθη ἐπ' ἀρκετῶν ἐν τῇ «Κρανῆ Ἐπιθεωρήσει», ἐν ἣ τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη διὰ σειρᾶς πεζῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἐνεποίησαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ τῇ παρέσχον θέσιν ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ. Καίτοι γράφουσα τὴν γαλλικὴν, ἡ ἔμπνευσις αὐτῆς εἶνε καθαρῶς Ἑλληνικὴ τὰ θέματά τῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρέσκει ἐν τοῦ ἀρχαίου Ἑλλ. κόσμου, τὸν ὁποῖον μελετᾷ, ἀλλὰ καὶ αἰσθάνεται. Εἰς τὰ πεζὰ τῆς ποιήματα, ὡς εἰς τὴν «Λητώ», τὸν «Ὀλυμπον», διαφαίνεται μία κλασικῆς ἀπλότητος χάρις, μία ἀβρὰ μελαγχολία, πρωτοτυπία δὲ εἰς τὴν μορφήν. Ἡ ἐπιτυχία ἦν ἔσχατος εἰς τὸν γαλλικὸν περιοδικὸν τύπον τὰ πρωτόλεια τῆς ὠραίας Ἀτιδίδος—ἥτις ἐξήτησε τὴν φιλολογικὴν δόξαν ἐκεῖ, ἐνθα αὐτὴ ἀναγνωρίζεται καὶ ἀπονέμεται—ἐπηρεζήθη εἰς τὸ μνησιόρημά τῆς «Οἱ δοξολάτραι», ὅπερ ὡς πρωτεῦον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Παρισίων». Οἱ «δοξολάτραι» ἐκρίθησαν ἐν Παρισίοις εὐμενέστατα.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σημεῖωμα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς τελευταίας γραμμὰς ὡς ἐχάραξεν ἡ ἀλησμόνητος Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

Μιὰ στήλη μαύρη, κατάμαυρη, χωρὶς τὴν χάριν στήλης Ἑλληνικῆς, χωρὶς τὰς τόσον περιέργους ἐπιγραφὰς στήλης χριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἐστράφην πρὸς τὸν σοφὸν συνοδὸν κύριον Πέτρον Παπαγεωργίου, καὶ ἐκεῖνος ἀπεφύλλισε τὰ ῥόδα τῶν παραδόσεων.

Τὰ παραδίδω χωρὶς τὸ ἄρωμά των. «Εἶναι ἡ στήλη τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος καὶ εἶχε τὴν μάγον δύναμιν «να διαλύη τὰ δηλητήρια τῶν ὄψεων».

Καὶ ἡ στήλη, τὴν ὁποῖαν ἐμαύρωσαν οἱ αἰῶνες, φωτισμένη τῶρα μὲ τὸν λύχνον τῆς παραδόσεως μὲ παρασύρει.

Δὲν ἰσχύει, ἄρα γε, ἡ μάγος δύναμις τῆς δι' ὅλα τὰ φαρμάκια; Δι' ὅλους τοὺς ὄφεις, οἱ ὁποῖοι περιωφύγγουν τὰ ἱερὰ ἰδάφη; — Ἡ ἔσχατα αὐτῆ τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ τὴν διττῶς προφητικὴν στήλην τῆς, μὲ ἐλκύει ἔκτακε πολὺ καὶ θέλω νὰ γράψω ἀκουστικῶς εἰς τὸν στυλοβάτην καὶ ἀκόμη δὲν εὐρίσκω ὅτι μορφήν, ὅτι λέξεις.

Ἐν Θεσσαλονίᾳ κατ' Ὀκτώβριον 1905.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

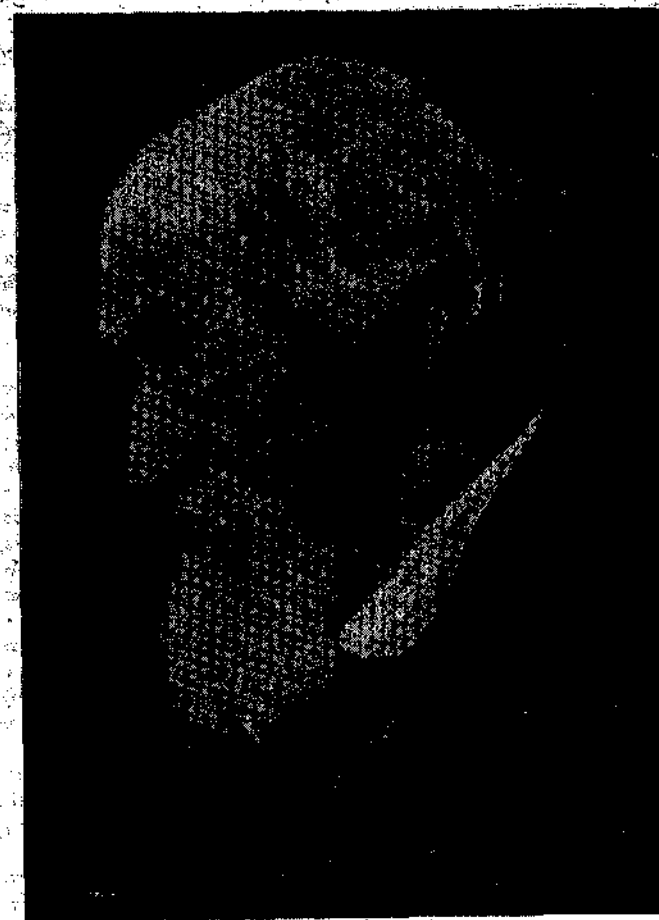

ΘΡΥΛΟΣ

Στῆς χειμωνιάτικης βραδυῆς
Τὸ λέει τὸ παραμῦθι:
— Ἐδῶ στὴν ἀχαρὴ ἀμμουδιά
Ἡ κόρη ἀπεκοιμήθη,
Κι' ἤρθε τὸ κῦμα τὸ ψηλὸ
Ποῦ ἀράδνυμα βογγάει
Καὶ στοὺς ἀφροὺς τῆ δίπλωσε
Τὴν ἄρπαξε καὶ πάει...

Καὶ τῶρα, ἐταν ἡ Θάλασσα
Στενάζει ἀπελπισμένη,
Ἴσκιος λευκὸς κι' ἀνάερος
Ἀπὸ τὰ βάρη βγαίνει,
Καὶ δείχνει ἐπάνω σιὰ νερὰ
Τὴν ξατιλιά του χάρι.
Νὰ παιγνιδίῳ πένθημα
Στὸ κίτρινο φεγγάρι...

Θ. ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πρὸς τὸν τάφον

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΓΕΛΩΣ

ΟΚΛΑΕΝ ὁ νεώτερος συνέγραψεν ἄλλοτε βιβλίον περὶ γέλωτος, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ δὲν εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν, διότι οἱ τεχνολογῆται καὶ οἱ ψυχολόγοι ἀπεφάνθησαν, διὲν ὑπάρχον ἐιδικοί περὶ γέλωτος κανόνες, καὶ διὲν γελᾷ τις ὅπως ἀναπνεῖ, ἡ ὅπως χασμάται. Ἐγὼ μάλιστα προσθέτω, διὲν γελᾷ τις, ἀναλόγως τοῦ χαρακτήρος του, τοῦ περιβάλλοντος, ἢ τῶν προκαλοῦσάν τὸν γέλωτα αἰτιῶν, δι' ὃ καὶ ὑπάρχουσι πλείστα εἶδη γέλωτος, καὶ κάθε Ἐθνος ἔχει οὕτως εἰπεῖν μίαν εἰδικότητα γελαστικὴν. Οὕτω ὑπάρχον γέλωτες θορυβώδεις καὶ γέλωτες οἴγαλοι, γέλωτες ἔξυπνοι καὶ γέλωτες κούφοι, γέλωτες χαριέντες καὶ γέλωτες σεσηρότες, γέλωτες προκαλούμενοι ἀπὸ χαρῶν καὶ γέλωτες ἐμπνεόμενοι ἀπὸ θυμῶν, γέλωτες ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ἑνα ἀστέιον ἢ ἐκρηγνόμενοι ἀπὸ μίαν δυσμορφίαν.

Ὅτι τὰ πράγματα ἔχουσιν ὀπὸ ψυχολογικὴν ἔποψιν, καὶ ὀπὸ πραγματικὴν ἔποψιν, ὅπως τὰ παριστάνω, εἶνε ἀναμφισβήτητον. Ὅπως ἐπίσης ἐπιστημονικῶς ἀναμφισβήτητον, ὑποστηρίζω διὲν εἶνε, διὲν ὑπάρχει ἑνα Ἐθνος τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ τὸν γέλωτα. Δὲν ὑποθέτω νὰ εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ οἶς διαβιβαιώσω, ποῖον εἶνε τὸ Ἐθνος τοῦτο.

Ὁ Ραβελαι, ὁ Λουκιανὸς οὗτος τῆς Γαλλίας, ἔγραψε, μεταφράζων τὸν ἀφορισμὸν τῶν Ἀρχαίων, διὲν ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ γέλωτος. Ἐὰν ἡ ὄψις αὐτὴ ἀπετέλει ἀξίωμα, τότε ἀφευκτικῶς ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ χαρακτηρισθῶμεν ὡς ἄνθρωποι. Διότι οὐδέποτε γελῶμεν. Ὁ γέλωτος διὰ τὸν Ἕλληνα, εἶνε ἄγνωστον. Ὁ Ἕλληνας, οὐκὶ μόνον δὲν γελᾷ, ἀλλ' ἀπορτὴ βλέπων τοὺς ἄλλους γελῶντας. Ὅσκις δὲ ἐκ συμπτώσεως τὴ χεῖλη του διαστέλλονται, κατὰ τὸν αὐτὸν μηχανικὸν τρόπον, δι' ὃ προκαλεῖται παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἐθνεσιν ὁ γέλωτος, διαγράφουσι μορφασμὸν, τὸν ὁποῖον βλέπων τις ἀρχίζει νὰ ἐνθυμῆται τοὺς πεθαμένους του.

Εἰς τί δέον ν' ἀποδοθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο, παρὰ

αφ' νέφ "Ελληνι, τὸ ὄποιον ἀναμφιρῆστοις ἀποτελεῖ ἐν μειονέκτημα καὶ τὸν καθιστᾷ ὑποδεέστερον τῶν ἄλλων ἐθνῶν; Προέρχεται ἀπὸ μίαν ἐκ γενετῆς παραλυσιῶν τῶν προσωπικῶν νευρῶν, εἶνε ἀποτέλεσμα, φυσικῆς μεταλλαγῆς, εἶνε ἓνα ἀπομεινῶριον τρόμου, ἐφ' ὃν διήγεν ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἢ εἶνε συνέπεια τῶν δυστυχῶν περιστάσεων, ἐφ' ἃς νῦν διαβίω;

Δὲν φρονῶ δι' συμβαίνει κανὲν ἐκ τῶν προσηθέντων. Οὐδεμία ἐκ τῶν ἀφορμῶν τούτων μοι φαίνεται ἐπιστημονικῶς ἀληθής.

Ἐξεύρετε διατὶ δ' Ἕλληνα δὲν γελᾷ;

Διότι δ' κύριος "Ἕλληνα ἐν τρεπεταί. νὰ γελᾷσῃ.

Ὅμιλῶ σοβαρώτατα.

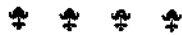
Εἶνε δυνατὸν ἄνθρωπος σοβαρὸς, ἄνθρωπος μὲ μυαλό, ἄνθρωπος εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ὄποιον αἱ μεγαλύτεραι ἰδέαι βόσκουσι, νὰ ἐπιτρέχῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ γελᾷ; Νὰ κάμῃ ἓνα τόσο ἐπιπόλαιον πρᾶγμα, ὅπως εἶνε ὁ γέλω;

"Ἐπειτα, πρέπει νὰ λάβῃτε ἐπ' ὄψιν σας δι' ὃ δ' Ἕλληνα εἶνε καὶ φύσει καὶ θέσει καλλιτέχνης; δι' ἀγαπᾷ τὸ καλὸν ὑπὸ ὅλας του τὰς ἐκφάνσεις, καὶ δι' συνεπῶς δι' ἢ το ἀσυνεπῆς πρὸς τὰς καλλιτεχνικὰς του ἀρχὰς ἐὰν ἐπέτρεπεν εἰς ἑαυτὸν νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον του μορφομοῦς, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε εὐμορφοί.

Δὲν εἶμεθα σύμφωνοι;

"Ἐχετε καρμίαν ἀντίρροπον ἐπ' αὐτοῦ;

N. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Η ΦΑΙΔΡΟΤΗΣ

ΕΓΕΤΑΙ ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν εἰς τὸν κόσμον συντελεῖ ἡ ἰδιοσυγκρασία. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ εὐτυχία ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἡμερότητος τοῦ ἥθους, ἐκ τῆς ὑπομονῆς, ἐκ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Εἶναι δὲ ἀληθέστατον, καθὼς εἶπεν ὁ Πλάτων, ὅτι ἐπιδιώκοντες τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἄλλων εὐρίσκομεν τὴν ἰδικήν μας.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι φύσεως τόσο ἀγαθῆς, ὥστε εὐρίσκουν παντοῦ τὸ καλόν. Εἰς τὰς μέγιστας δυστυχίας βλέπουν σημεῖον παραμυθίας, καὶ εἰς τὸν σποινεώτερον οὐρανὸν διακρίνουν ἀκτῖνα ἡλίου. Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ἀληθῶς ζήλευτοί. Τὸ φῶς τοῦ ὀφθαλμοῦ των ἔχει ἀκτῖνα φαιδρότητος, εὐχαριστήσεως καὶ φιλοσοφίας, ἡ καρδιά των εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. ὁ νοῦς των χρωματίζει τὰ ἀντικείμενα μὲ τὰς ἰδίας του ἀποχρώσεις. Ὅταν ἔχουν λόπας, τὰς ὑπερφρον γυναικῶς, χωρὶς γογγυσμῶν καὶ παράπονα καὶ θρήνην ἀνωφελεῖς. Τὰς ὑπομένουν μὲ καρτερίαν, καὶ

συλλέγουν εὐγνωμότως τὰ ὀλίγα ἄνθη, ὅσα ἤθελε τύχη νὰ σφραγίσουν εἰς τὸν δρόμον των.

Καὶ δὲν εἶναι ἐπιπόλαιοι οἱ τοιοῦτοι.

"Ἀπ' ἐναντίας οἱ νοσημονέστεροι εἶναι συχνάκις οἱ αἰσιοδοξότεροι.

Μολοντοὶ ἡ φαιδρότης ἐν γένει προέρχεται ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας, δύναται ὅμως καὶ νὰ ἀποκτηθῇ καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ, καθὼς δλα αἱ ἄλλαι ἕξεις. Δυνάμεθα διὰ τῆς σκέψεως καὶ τῆς θελήσεως νὰ μάθωμεν νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν τῶν ὄψιν. Ἡ ζωὴ ἔχει καὶ φῶς καὶ σκιά. Εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται νὰ προσηλωσωμεν κατὰ προτίμησιν τὸ βλέμμα εἰς τὸ μὲν ἢ τὰς δέ. Εἰς τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν δύο δυνάμεθα νὰ ἐφαρμοσωμεν τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς μας καὶ νὰ ἀποκησωμεν ὀπίσω τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ εἶμεθα ἢ εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς.

"Ἡ αἰσιοδοξία εἶναι ὄχι μόνον μεγάλη πηγὴ ἀπολαύσεων εἰς τὸν βίον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ προσφέλαξις κατὰ τῶν κακῶν στοχασμῶν. Συγγραφεὺς ἐρωτηθεὶς διὰ τίνος τρόπου δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ τοὺς πειρασμούς, ἀπήτησεν δι' ὑπάρχον τρεῖς τρόποι: α' Ὁ πρῶτος τρόπος εἶναι ἡ φαιδρότης, ὁ δεύτερος τρόπος ἡ φαιδρότης καὶ ὁ τρίτος ἐπίσης. Ἡ εὐθυμία προπαρασκευάζει τὸ ἔδιφος, ἐκ τοῦ ὁποῦν βλαστάνουν ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀρετὴ δίδει ἄνοιαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐλαστικότητα εἰς τὸν νοῦν. Εἶναι ἡ πιστὴ σύντροφος τῆς ἀγάπης, ὁ φύλοξ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἡ μήτηρ τῆς συνθέσεως. Εἶναι τὸ καλλίτερον τῶν τοῦτοικῶν τῆς ψυχῆς· δίδει εἰς αὐτὴν νέας πάντοτε δυνάμεις, ἐνφ' ἡ κατῆφεια καὶ ἡ ἀθυμία ἐξασθενίζουν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐξαντλοῦν τὰς ἡδονὰς του δυνάμεις.

Διατὶ βλέπομεν ἄνδρας, καθὼς τὸν Παλμερστόνα, ἐργαζομένους καὶ εἰς τὰ γηρατεῖα των μὲ τὴν ἴδιαν πάντοτε ζέσιν. Διότι διετήρησαν μέχρι τέλους τὴν ψυχικὴν ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν. Ἐργυμνάσθησαν ἐκ νεότητος εἰς τὸ νὰ μὴ ταράσσονται εὐκόλως, εἰς τὸ νὰ ἀνέχονται πολλὰ πράγματα, εἰς τὸ νὰ ἀκούουν μὲ ἀταραξίαν λόγους σκληροῦς καὶ ἀδίκους χωρὶς νὰ ἀθιμοροῦν καὶ νὰ παραφέρωνται ἀπὸ ἀγανάκτησιν ἀνωφελεῖ.

Αἱ ἀληθεῖς πηγὰί τῆς φαιδρότητος εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ὑπομονή. Ἡ ἀγάπη προκαλεῖ τὴν ἀγάπην καὶ γεννᾷ τὴν ἀγαθότητα. Ἡ ἀγάπη ἐμπνέει τὴν εὐμενίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν πλησίον· φέρει εὐλογίαν εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῦν πληροῖ τὴν καρδίαν.

Ὁ περιώνυμος ποιητικολόγος Βένταμ ἔλεγεν, ὅτι τὸ κεφάλαιον τῆς εὐτυχίας ἐκάστον ἀνθρώπου πολλαπλασιάζεται ἀναλόγως τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποῖαν παρέχει εἰς τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀγαθότης του ἐλκεῖ τὴν ἀγαθότητα.

Οἱ καλόκαρδοι ἄνθρωποι εἶναι συνήθως καὶ ἐνεργητικώτεροι, ἐνφ' οἱ ἐγωῖσται καὶ οἱ μόνον τὸν ἑαυτὸν τους ἀγαπῶντες διέρχονται τὸν βίον ἄχρηστοι. Συνήθως ὅσοι περισσότερον μεμνημοροῦν, εἶναι οἱ ὀλιγώτερον ἐργαζόμενοι χάριν τῆς κοινωνίας. Οἱ χειρότεροι τροχοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ τρίζουν.

Οἱ καλοὶ τρόποι εἶναι μία τῶν κυριωτέρων ἐκδηλώσεων τοῦ ἀγαθοῦ χαρακτήρος.

"Ἡ γνώμη, τὴν ὁποῖαν σχηματίζομεν περὶ τίνος ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τοὺς τρόπους του· ἐνίοτε μάλιστα ἀπηρεαζόμεθα ἐξ αὐτῶν περισσότερον ἢ ἀπὸ ἄλλα του προτερήματα ὀσμωδέστερα. Τρόποι χαριεῖς καὶ εὐγενεῖς συντελοῦν μὲγάλως εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ τις εἰς τὸν βίον του.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΣΙΩΠΗ

"Ἀν σὴ σκληρὴ τοῦ πόνου μου σιωπῇ
Τὸ βλέμμα μου ἀδιάφορο κιντᾷζει
"Ὅ, τι ἀπ' τῆ γῆ περὶ σὺν ἀσπρατῇ
Κι' οὔτε μιὰ ἀχτεῖδα στήν καρδιά χαράζει

Εἶν' ταπεινὸ τὸ βλέμμα τοῦ θνητοῦ
Τοῦ λογισμοῦ τὰ βάρη ν' ἀντικρούσῃ
Καὶ μέσ' στοῦ μαῦρου ὠκεανοῦ τοῦ τοῦ
Μιὰ ἀχτεῖδα ἀγάπης πόνου νὰ σκορπίσῃ.

Μέσα στήν ἄγρια σιωπῇ φρεζτᾷ
Κλαδιά ἀκούς νὰ τρέμουν νὰ βογγᾶνε
Κλαδιά ὅπου λυγίζει ἡ τρικυμία
Καὶ τὴν ταφὴν στὰ σκόνη ἔδω ζήτηνε.

Τοῦ πόνου ἡ ἀναμνήσεως ἡ σκληρὴς
Τὰ κίτρινα εἶνε φύλλα ποῦ θρηνοῦνε
Κι' ἀπ' τὴς θλιμμένης τοῦ ματιοῦ σκιῆς
Πόδες εἰκόνας... στῆ σιωπῇ περνοῦνε.

ΝΕΚΡΟ ΦΙΛΙ

Περνοῦν οἱ ἦχοι τοῦ φιλοῦ ἀπαλά
Στὴς λαγκαδιῶν ποῦ πένθημα στενάξουν,
Καὶ στοῦ χειμῶνα τῆ βαθεῖα νυχτιά
Τ' ἀγκάδια ἀκούς σκληρὰ ν' ἀνατριχιάξουν.

Μύρια ἀγκάδια σμίγουνε μὲ μιὰ
καὶ σὲ φιλὶ αἱματόβρεκτο ροφοῦνε
Τὸν πόθο ποῦ φλογίζει τῆς καρδιάς
Τὰ βάρη ὅπου ἀγάπη ἔδω ζήτησνε.

LACRYMAE

ΠΕΖΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

Στὴν Μίνα

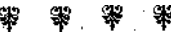
Περιτυλίσω εἰς τὰ νέρη τῆς ψυχῆς μου τὴν
φωτεινότεραν ἀκτῖνα τοῦ λογισμοῦ μου καὶ σοῦ
τὴν στέλλω — ἄστρον Ἐλπίδος — νὰ σὲ συντροφεύῃ
εἰς τὰ ὄνειρά σου.

Ἐμπιστεύομαι εἰς τοὺς ἀφροῦς τοῦ πελάγους
τὸ πικρότερον μου δάκρυ καὶ σοῦ τὸ στέλλω
— δρόσον Ἀνακουφίσεως — νὰ σὲ συντροφεύῃ
ἐν τῇ μονώσει σου.

Καὶ σ' ἓναν ἦχο σμίγουνε μαζί
Φιλιά χάρως καὶ πόνου ἀπελπισμένου
Φιλιά ὅπου θερμάναν τὴ ζωὴ
Κι' ὅπου ἀντηχοῦν σὲ χεῖλῃ πεδαμένου.

Κ' ἡ ἀρμονία τοῦ φιλοῦ ἀπαλά
Σ' ἐνὸς νεκροῦ τὸ παγωμένο στόμα
Κι' ἀκούς μ' ἀνατριχίλα μουσικῇ
"Ὅπου σοῦ λέει... α' Ἀχ φίλη μὲ ἀκόμα.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

Ἀναστενάξει ὁ βορῆας
Τρέμουν τὰ φύλλα, λαχταροῦνε,
Στὸ χῶμα γέροντες ἢ κορφεῖς
Καὶ τὰ νεράκια ποῦ κυλοῦνε

Ἀνατριχιάξουνε κι' αὐτὰ,
Κι' ἀπὸ τοῦ πόνου τὴν ἀγκάλῃ
Ἄγρια κόματα, βαρεῖα
Τρέχουν νὰ πῶσιν στ' ἀερογάλα

Ἀναστενάξει ὁ βορῆας
Κι' ἡ λαγκαδιὰ τὸν κλαίει ἀκόμα
Καὶ μαρμαρένοι οἱ ἄνθοι
Ρίχνουν τὰ φύλλα τους στὸ χῶμα...

Ἀναστενάξει μιὰ καρδιά
Κανεῖς στῆ γῆ δὲν τῆ γροικᾷ,
Ἄλλος οἰμὰ τῆς τραγουδεῖ
Κι' ἄλλος ἀδιάφορος περναε...

Σάμος
ΕΛΕΝΗ ΣΒΟΡΟΝΟΥ

Καὶ δὲν σημάγῃ ἡ στιγμὴ ν' ἀναπανθῶν
τὰ βλέφαρα εἰς τῆς λήθης τὸν ὕπνον πάρε μαζὴ
σου ὅ, τι σοῦ ἐχάρωσα: καὶ ἀκτῖνα καὶ δάκρυ
καὶ καρδιά.
Ἡ ἀκτῖς θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ διὰ νὰ μὲ ἐνθυμῶσαι,
τὸ δάκρυ διὰ νὰ μὲ λυπᾷσαι, ἡ καρδιά
διὰ νὰ... μ' ἀγαπᾷς.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ

ΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ὅπως θείλητρον προξενεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ ἐρυθρόχρουν εἰκονοματικὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἀπαράλλακτα βλέπω νὰ σελαχιζῆ καὶ ἀπὸ τὰ πτωχὰ περὶθωρόεικα τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν.

Φῶς γλυκὺ, φῶς μαλακόν, φῶς ἄγιον...

Εἶνε τὸ φῶς τοῦ εἰκονοστασίου. Δὲν ὑπάρχει πθεινότερον καὶ σιπτότερον ἀντικείμενον οἰκτικόν διὰ τὸν Ἕλληνα ἀπὸ τοῦ εἰκονίσματος. Ἡμπορεῖ νὰ ἔχη πολὺτιμα ἄλλα πράγματα καὶ τιμαλφῆ, στολίδια χρυσοῦ καὶ σκεύη ἀργυροῦ. Θὰ τὰ κλειδώσῃ εἰς συρτάρια καὶ θήκας. Ἀλλὰ τὸ εἰκονίσμα θὰ τὸ ἀναρτήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν κοίτωνά του, φύλακα καὶ φρουρὸν τοῦ οἴκου του: Ἐπίστιον θεῖον. Καὶ θὰ κερμάσῃ ἐμπροσθέν του ἀκοίμητον κανδήλαν.

Τὸ εἰκονίσμα μὲ ἐκείνην τὴν γλυκεῖαν ἀκινήσιαν του παρακολουθεῖ ὅλην τὴν οἰκογενειακὴν κίνησιν, μετέχον εἰς τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν ἐπαυξάνει, καὶ παρηγοροῦν εἰς τὴν θλίψιν, τὴν ὁποῖαν ἀνακουφίζει.

Χορεύει, θοορεῖ, ἐπαγαλλόμενον ἐν ταῖς εὐτυχίαις τοῦ οἴκου καὶ ἀνιχνεύει δάκρυα, ἕνα μυστικὸν καὶ ἀνεξήγητον ἰδρώτα ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ συνθλίβεται τότε καὶ τριζοκοπεῖ.

Ἡ κόρη, ὅπου τοῦ ἀνάπτει τὸ κανδηλάκι ἀνοίγει ἐκεῖ, τὴν μυστικὴν ἐκείνην ὥραν, ὅλην τὴν καρδίαν τῆς καὶ τοῦ φανερώνει ὅλα τὰ μυστικά τῆς, πόθους ἢ πόνους. Εἰς τὴν προικὰ τῆς, θὰ καταλάβῃ τὴν τιμιωτέραν θέσιν, πρῶτον καταγραφόμενον τὸ εἰκονίσμα. Καὶ ὅταν ὁ γενάρχης τοῦ οἴκου ἀναπαυθῆ ἐν Κυρίῳ, τὸ εἰκονίσμα θὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ τάφου.

Ἡμπορεῖ ἡ πτωχὴ ἐκείνη γράϊα νὰ τρώγῃ τὰ χορταρχικὰ τῆς ἀλάδωτα, διὰ τὸ κανδηλάκι τῆς ὅμως θὰ οἰκονομήσῃ, ὅπως-ὅπως, ὀλίγον λαδάκι, νὰ φέγγῃ τὴν νύκτα καὶ τὴν παρηγορῆ καὶ τὴν συντροφεύσῃ.

Ἀλλ' ἂν εἰς τὴν γαλήνην τῆς ζωῆς τὸσον πθεινὸν εἶνε τὸ εἰκονίσμα, φαντασθῆτε πόσον γλυκὺ, πόσον παρκαμθητικὸν εἶνε εἰς τοὺς θαλασσοπλοῦντας Ἕλληνας ναύτας. Ὅταν ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους, κλυδωνιζόμενον τὸ πλοῖον, ἐν ὥρᾳ θυέλλης ἀπολέσῃ τὸν δρόμον του, οἱ ναύ-

ται γονυπετεῖς πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου ἀπὸ ἐκεῖ ἀντλοῦσι παρκαμθίαν, ἐμψυχούμενοι ἀπὸ τὸ θυματούργον ἐκεῖνο φεγγυόδημα τῆς κανδήλας του, τῆς ὁποίας τὸ ὑποτρέμον ἐκ τοῦ σαλοῦ φῶς θεωροῦσιν ὡς πολικὸν τῶν ἀστέρων.

Εἰς τὸν νῆδον δὲ πάλιν, δὲν ἡμπορεῖ ποτὲ ὁ Ἕλληνα νὰ προσευχηθῆ, ἂν δὲν βλέπῃ νὰ τὸν συντροφεύουν γλυκαῖς γύρω-γύρω οἱ ἅγιοι, εἰκονίσματα πικρία, εἰκονίσματα χρυσοῦ, εἰκονίσματα μὲ ἀσημένια στεφάνια, μὲ ἱστορίαν, μὲ τάματα, μὲ θαύματα, χορὸς πανευφρόσυνος τῶν ἀπ' αἰῶνος Δικαίων, μεταβάλλον εἰς ἄλλον Παράδεισον τὸν ἐπὶ γῆς οἶκον τοῦ Κυρίου...

Καὶ ὅμως ὑπῆρξαν χρόνοι, ὅπου τὴν χαρὰν αὐτὴν τὴν κρυφὴν τὴν γλυκυτάτην αὐτὴν παρκαμθίαν, θήλεισαν νὰ τὴν ἀφαιρέσουν χονδροὶ καὶ ἄξεστοι αἰρεσιάρχοι. Δὲν ἔφερον τὸσον κλονισμόν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αἱ μεγάλαι δογματικαὶ συζητήσεις, ὅσον ἡ Εἰκονομαχία. Διότι εἰς ἐκείνας μὲν ἐπάλειον οἱ λόγιοι καὶ οἱ μεμνημένοι: ἀλλ' εἰς τὴν εἰκονομαχίαν ἐπάλειον ὁ λαός. Δι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἐξῆλθε νικητὴς ἀπὸ τὴν μακρὰν ἐκείνην γιγαντομαχίαν, ἡ χαρὰ μεγάλοστομος ἐψάλεν εἰς ὅλον τὸν Ἕλληνικὸν κόσμον τὰ μεγάλα νικητήρια.

Ἐθασάνισαν ἀγρίως οἱ βάρβαροι Εἰκονομάχοι τὰς παρατάξεις τῶν λογάδων κληρικῶν, τοὺς Στουδίτας τοῦ Γένους, ἀλλ' οἱ εὐγενεῖς ἐκεῖνοι Ἕλληνες ἀκρωτηριασμένοι, χωρὶς γλώσσαν καὶ χωρὶς χεῖρας, μὲ κεκαυμένας τὰς κεφαλὰς καὶ ἐγδαρμένον τὸ δέρμα, ὁμολογοῦνται, ἀλλ' ἀλύγιστοι ὡς αἱ μεγάλαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἰδέαι, ἐψάλλον ἐν χαρᾷ.

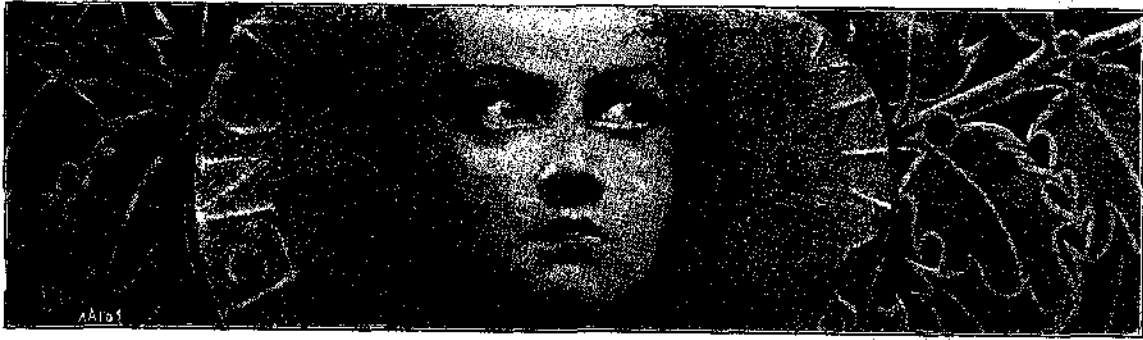
— Τὴν Ἀχραντὸν Εἰκόνα σου προσκυνούμεν, Ἀγαθέ...

Τὰ δὲ ἀναθήματα ὅπου ἐξεφώνησαν, ἐν τῇ νίκη των, ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὸσον ἡχηρὰ ὑπῆρξαν, ὥστε ἕως σήμερον, εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐκούεται ὁ ἀντίλαλος των, κατὰ τὰς ἱεράς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας λιτανείας, βαρυκαὶ ἀσυγχώρητος.

Μόνον φθόνος πρὸς τὸ κάλλος καὶ τὴν ποιήσιν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἡμποροῦσε νὰ ἐπινοήσῃ τὴν γυμνωσιν ἐκείνην τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ Βυζαντινὴ παράδοσις εὐφρῶς λίαν παραδέχεται ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐνέπνευσαν τὴν πεσοτάτην ἐκείνην ἰδέαν εἰς τὸν ἄγριον Ἰσαυρον.

ΑΔ. ΜΩΡΑΪΤΙΑΗΣ

✧ Ν Υ Φ Η ✧

ΓΡΥΠΙΝΗΣΑ όλη τή νύχτα γονατισμένη άπάνω στις πλάκες. Τά μάτια μου φλογίσανε από τό άδάκρυτο κλάμμα κι από τόν πόθο τής Αύγης. Τά δάκτυλά μου ήσαν κερνία και διάφανα τά χέρια μου από τήν προσευχή και

τή νηστεία — και τήν αγάπη. Κατάσαρκα φορούσα χοντρό ράσο κι άδρό που εξέσκιζε τό κορμί μου τό συνηθισμένο στό μετάξια. Τό αίμα έτρεχε σαν γάλα μέσα στις φλέβες μου — ώ! ή αγάπη μου έκείνη — όλη πονώ! — δεν ρίχνει πλείϊ φουρτούνες στό κορμί μου.

Οί άγιοι γύρω τριγύρω στό έκκλησάκι του μοναστηριού άχνά προβαίναν μέσα από τό σκοτάδι και μέ κυτάζαν ήρεμα-ήρεμα από τά φόντα τά χρυσά, τά θαμπωμένα από τό πολύ λιβάκι κι από τά πολλά φιλιά. Κι ό Χριστός άποπάνω μου έσκυβε, έσκυβε σαν νάθελε νά με φιλήσει όλη κι αίσθανόμουν τό χαμόγελό του νά τρυπεί τή καρδιά μου. "Έσκυβα κι εγώ μαζί του κι έννοιωθα ένυπόταν από τό κόμισμα κι έπεφτε — σαν σώμα — άπάνω μου ή αγάπη. Οί άγγελοι γύρω του σπαίνον και έκρατούσαν στό χέρια των κρίνα — κρίνα λευκά και κόκκινα και γαλάζια...

Κι εγώ σκυφτή έννοιωθα τή μυρωδιά των κρίνων νά πέφτει άπάνω στό κορμί μου — κι έσπαρταρούσα όλη από τήν ήδονή και τόν πόνο...

"Ω! πότε νά ξημερώσει και νά με σηκώσουν αναίσθητη από τίς πλάκες και νά με σύρουν στό ιερό και νά βάλει τό χέρι του βαρύ άπάνω μου ό δεσπότης και νά με κάμει Νύφη Σου — ώ Νυμφίε!

"Ω! τό κυανοῦ μυστήριο των έρώτων Σου πού λαμποκοπά ψηλά άπέραντο κι άμίλητο κι όπου σκύβα χλωμή και τό βλέπω — χλωμή από τόν

πόθο! Από τόν πόθο λυώνει μπροστά στό κόμισμά Σου τό κορμί μου, όπως λυώνει από τή φλόγα τό κερί. Είσαι άμορφος! Σ' αγάπησα. Είμουν μικρούλα κι έσηκωνόμουν — θυμούμαι — στό δάχτυλα άπάνω των ποδιών μου για νά φτάσω τό άστραφτερό μανουάλι και νά καρφώσω άπάνω, μπροστά Σου τό μικρό κεράκι μου. Κ' ύστερα σε εξέχασα. Σ' εξέχασα κι άλλες αγάπες άνάφτηκαν στό αίμα μου...

"Ένας κόσμος άστραψε μέσα μου. Και Σ' εξέχασα.

Μία νύχτα μεγάλη, τά ξημερώματα, άγρυπνισμένη έκύτταζα μέσα από τά δάκρυά μου νά σβύνουν τ' άστέρια και Σ' έθυμήθηκα. Κι έσύφθηκα ξυπόλυτη μέσα από τους βράχους κι άπάνω από τους γκρεμούς, έδώ, κι έρίχτηκα μπροστά στό κόμισμά Σου και Σου "πα νά τόν γιάνεϊς.

"Έχαμογέλασες και μ' εξέτταξες. Κι επέταξα χαρούμενη νά τόν εύρω. Είχε πεθάνει.

"Ο κόσμος!

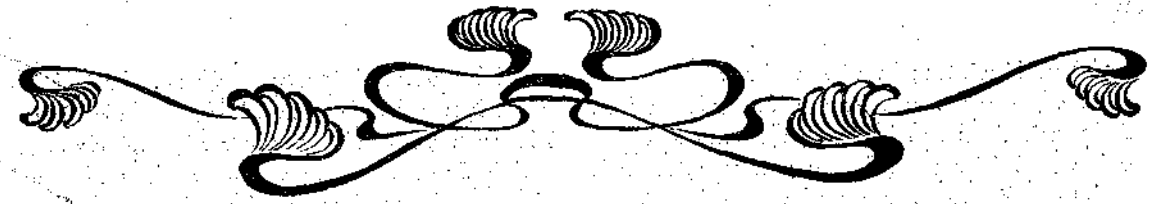
Γιατί λοιπόν έχχαμογέλασες όταν μ' είδες; Έστάθηκα κι έβαλαν άπάνω του τή πλάκα και έκαθάρισαν γύρω του τό χώμα, κι έφραξαν τίς χαρμίδες όλες, κι έπλυναν τά χέρια των οί νεκροθάφτες, κι έπικσαν τά ποτήρια και τά γέμισαν κρασί και ήπιαν για τή μνήμη του. Κι έχχαμογέλασαν. Κι έγέμισαν ξανά τά ποτήρια.

Κι εγώ άνετριχίσσα όλη. Με τά πόδια, μέ τά χέρια έσύφθηκα πάλι μέσα από τους βράχους άπάνω από τους γκρεμούς σ' Έσίνα.

Κι Έσύ χαμογελοῦσες πάντα — γλήνης και άμορφος...

"Ω! πότε νά ξημερώσει και νά με σηκώσουν αναίσθητη από τίς πλάκες και νά με σύρουν στό ιερό και νά βάλει τό χέρι του βαρύ άπάνω μου ό δεσπότης και νά γίνω δική Σου, δική Σου, ώ Νυμφίε και ώ Σὺ πού χαμογελάς αιώνα!...

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΜΗ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ*

ΑΠΟ δεκαετηρίδων τώρα πολυθρύλλητον κατέστη ζήτημα ή πατρίς του Οδυσσεύς και πολυτρόπως εξηγήθησαν και έσχολιάσθησαν οί στίχοι του Όμηρου :

*Είμ' Οδυσσεύς Λαερτιάδης, δε πᾶσι δόλοισιν
άνθρώποισι μέλω, και μὲν κλέος οὐρανὸν ἴκει,
ναϊτάω δ' Ἰθάκην εὐδείλορον' ἐν δ' ὄρος αὐτῆ,
Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἄριπροπέδ' ἀμφὶ δὲ νήσῳ
πολλὰι ναϊεταῖοισι μάλα σχεδὸν ἀλλήλοισιν,
δουλιχίον τε Σάμη τε και ἠλήεσσα Ζάκυνθος·
αὐτῆ δὲ χθαμαλὴ πανυπερέτατ' εἰν ἅλι καίται
πρὸς Ἰόφρον—αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠελιόντε.*

Άλλά κατὰ τά τελευταία έτη ό γερμανός καθηγητής κ. Δαιρφελδ, έπόμενος τῆ θεωρία ότι ή σημερινή Λευκάς είναι ή Ἰθάκη των Όμηρικων χρόνων, ήθέλησε ν' άφαιρέσει τόν παυόργον ήρωα τῆς αρχαιότητας, τόν συμβολίζοντα τήν Ἑλληνικήν άγχίνοιαν, από τῆς Ἰθάκης και νά δωρήσει αὐτόν πρὸς τήν Λευκάδα.

Η θεωρία αὐτή κατεπολεμήθη υπό πλείστων αρχαιολόγων και άπεδείχθη όχι ορθή.

Όγκώδης είναι ή βιβλιογραφία τῆς Ἰθάκης και τό ωραίον βιβλίον του κ. Παυλάτου φθάνει ύστερον αλλά όχι τελευταίον...

Αί μεταφρασθεῖσαι μελέται του αρχιδουκός Σαλβατώρ και του καθηγητοῦ Λάνγκ είναι φωτεινή συμβολή εἰς τό όχι φωτεινὸν τουτο ζήτημα. Ο αρχιδουξ Σαλβατώρ προσάθει ν' άποδείξει ότι ή Ἰθάκη ήτον ή έδρα του βασιλέως των νήσων τουτων, διότι είναι ή κεντρικώτερα των νήσων αἱ όποῖαι άπετέλουν τό βασιλειον του Οδυσσεύς κατὰ τήν Όμηρικὴν περιγραφὴν.

Ο αρχιδουξ Σαλβατώρ περιγράφει τό εξῆς άνέχδοτον τό όποιον συνέθε εἰς αὐτόν κατὰ τήν διαμονήν του ἐν Ἰθάκῃ.

«Εὑρίσκειται ἐν Ἰθάκῃ γέρον τις, τόν όποῖον οἱ κάτοικοι ονομαζουσιν αρχαιολόγον. Πιστεύει ότι γνωρίζει πού έκείτο τό άνόχτορον του Οδυσσεύς και πού εὑρίσκειται ό τάφος του· όνειροπολεῖ ότι θά ἔλθῃ τις πρὸς τόν όποῖον θ' ανακοινώσῃ τό μυστικόν του, όπως άνεύρουν τά έξαφανισθέντα μεγαλεία».

*] Ludwig Salvator αρχιδουκός τῆς Αὐστρίας. Gustav Lang διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Η πατρίς του Οδυσσεύς, ἐκ τῆς γερμανικῆς ἐπὶ Νικολάου Κ. Παυλάτου προτάξαντος τήν ιστορίαν του Ἰθακησίου ζητήματος. Ἐν Ἀθήναις.

Ο αρχιδουξ άφηγεῖται ότι ή σύζυγος του άνθρώπου τουτου τῷ έπεδείκνυε μίαν ήμέραν ρωμαϊκά έπιτύμβια άνάγλυφα, τά όποῖα έκρυσπτεν ἐν τῷ οἰκίσκῳ τῆς, ένόμιζε δέ, ότι κατ' αὐτόν τόν τρόπον τῷ έδωκε τάς πρώτας νύξεις δια τήν ανακάλυψιν του κεκρυμμένου θησαυροῦ. Ο δέ σύζυγος έπρότεινε εἰς τόν αρχιδουκα νά τόν συνοδεύσει, νυκτερινήν ώραν, δια νά δείξῃ εἰς αὐτόν τήν θέσιν των άνακτόρων του Οδυσσεύς...

Και όταν μίαν ήμέραν ό αυστριακός αρχιδουξ ήρώτησε τόν άγαθόν Ἰθακησίον αν πράγματι πιστεύει ότι υπάρχει εκεί τό άνάχτορον και ό τάφος του Οδυσσεύς έκείνος του άπήντησε.

— Πώς νά μή τό πιστεύω αφού όλοι οἱ άνθρωποι από χρόνων μέ κάνουν νά τό πιστεύω!

Και ό σοφός αρχιδουξ έπιλέγει μέ θαυμαστήν εἰρωνίαν :

«Τά αὐτά μέ τόν γέροντα τῆς Ἰθάκης συμβαίνουσι και μέ πολλούς σοφούς, οἱ όποῖοι ἐν τῷ θερμῷ δωματίῳ αὐτών, όνειροπολοῦσιν ανακαλύψεις και εὑρήματα εκεί, ένθα τό βραχυῶδες έδαφος δεν έπιτρέπει έπιχωμάτωσιν, ένθα ό άνεμος και ή βροχή παρέσυραν από αἰώνων, πᾶν ότι άλλοτε ήτο εκεί φθορομημένον. Άλλά περὶ τουτου άς μή άνησυχῆ κανείς! Ἄς άπολαύῃ τῆς ωραιότητος των τοπειων τουτων, άς ένθυθμείται ότι ταῦτα παρήγαγον τήν Οδυσσειαν! Ἄς άνευρίσκῃ τόν κήπον του Λαέρτου όπου αν του άρέσκη, τήν Ἀρέθουσαν όπου αν πηγὴ κελαρύζει και τήν πιστήν Πηνελόπην εἰς πᾶσαν γυναίκα συνετήν, τῆς όποῖας ό σύζυγος, κάτοικος των όρέων τουτων, μάχεται πρὸς τήν θάλασσαν».

Η μελέτη του καθηγητοῦ Λάνγκ στρέφεται εἰς τό γεωλογικόν ζήτημα και εξετάζει αν κατὰ τήν Όμηρικὴν έποχὴν ή Λευκάς ήτο νήσος ή χερσονήσος τῆς Ἀκαρνητίας, καθώς αναφέρουν οἱ αρχαῖοι ιστορικοὶ γεωγράφοι· παραδέχεται δέ ότι ήτο χερσονήσος και μόνον δια τεχνητοῦ πορθμοῦ, κατὰ τόν Ζ' π. Χ. αἶωνα, μετεβλήθη εἰς νήσον.

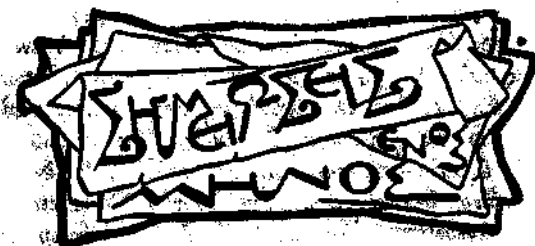
Άλλά δεν δύναμαι νά παραβλέψω τήν ιστορικὴν και αρχαιολογικὴν μελέτην περὶ τῆς Όμηρικῆς Ἰθάκης τήν όποῖαν ό κ. Παυλάτος προτάσει των μεταφράσεων ἐν εἰδει προλόγου.

Ο κ. Παυλάτος εκ των πρώτων κατεπολέμησε την θεωρίαν την οποίαν υπεστήριζεν ο κ. Δαϊρπφελδ, και πρό εξετασίας εξέδωκεν πραγματείαν περί Ομηρικῆς Ἰθάκης πειστικωτάτην.

Ο συγγραφεὺς καταδεικνύει τελείαν γνώσιν τοῦ ζητήματος οὐ ἐπελάβετο, καὶ ὁ πλοῦτος τῶν παραπομπῶν βεβαιώνει τὸ εὐσυνείδητον τῆς ἐργασίας του. Ἐκθίεται μετὰ μεγάλης ἀκριβείας καὶ ἐνημερότητος τὴν ἱστορίαν τοῦ ζητήματος, συζητῶν τὰς διαφόρους θεωρίας καὶ ἀνασκευάζων τὰ ἐσφαλμένα, ὀρμητικὸς δὲ καὶ ἀκαμπτος πάντοτε ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ κ. Δαϊρπφελδ.

Ο συγγραφεὺς ἐπικαλεῖται τὰς μαρτυρίας ὄλων τῶν Ἑλλήνων καὶ λατίνων συγγραφέων καὶ ἐν τέλει ἐπιλέγει.

« Ἰθάκη καὶ πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς ἐγένοντο ἀλληλένδετοι ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ χρόνων· δὲν ἦτο δὲ δυνατόν ἡμία ἀνευ τῆς ἄλλης αὐτοτελὴς νὰ νοηθῆ· δι' ὃ καὶ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων βέβαιον, ὅτι θὰ ἀπεδύετο πρὸς ἀτυχῆ καὶ ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε νὰ διασπάσῃ τὸν προαιώνιον τοῦτον τῆς συνοχῆς δεσμόν, τὴν σιδηρᾶν ἄλυσιν, ἧς εἶχον ἤδη πρότερον δοκιμάσει τὴν ἀντοχὴν αἰῶνων ὄλων δεκάδες».

ΥΑΙΝΑ

ΟΥ συνέθη ἄλλοτε, ἐνώπιον ἐνὸς κλωθοῦ θηριοτροφείου, νὰ ἀντιληφθῶ, ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστατα θεάματα τοῦ κόσμου εἶναι τὰ μάτια ὀργισμένης υαίνης.

Ὅταν τὸ θηρίον αὐτὸ μαινεται, τὰ μάτια του εἶναι λίμνη εἰς τὴν ὁποίαν χύνονται παράδοξα καὶ ἐξωτικά χρώματα. Ὀνειρώδεις αὐγαί, καὶ ὡς φῶς κοιμώμενον μέσα εἰς πολυτίμου λίθου δακτυλιδίων καὶ ἀφωπνιζόμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἓνα φῶς παραμυθίων, ἓνα κωανούν κοιμισμένων ἀγνώστων νερῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐ-

Τὶ θαυμάσιοι ἄνθρωποι, ἀλήθεια, αὐτοὶ οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ ἱστορικοὶ! Προσπαθοῦν νὰ διχλοῦν καὶ τὸ ὠραιότερον νέφος τῆς παραδόσεως...

Ἡμεῖς οἱ ποιηταὶ ἀγαπῶμεν τόσον τὴν αἰώνιαν παράδοσιν, ἣτις γνωρίζει νὰ ἐξωραΐζει τὰς ἀσχημίας, νὰ ἀνεγείρῃ ὅτι ἐκρήμνησεν ὁ χρόνος καὶ νὰ πλέκῃ τὸν θαυμαστὸν πέπλον τῆς ποιήσεως γύρω ἀπὸ τὰς μορφὰς καὶ τὰ πράγματα ὅπου ἡ ἀπόστασις τοῦ καιροῦ τὰ ἐξιδανικεύει.

Καὶ τώρα ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου τὸ γαλλικὸν ἐκεῖνο λόγιον: *Le plaisir des poètes c'est la legende et le plaisir des historiens c'est de détruire les legendes.*

Τὶ θὰ ἐκέρδιζεν ὁ κ. Δαϊρπφελδ, καὶ τόσοι ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἐν μετέφερον τὴν πατρίδα τοῦ Ὀδυσσεύς ἀπὸ τῆς Ἰθάκης εἰς τὴν Λευκάδα;

Ἄλλὰ δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τὸ τοιοῦτον.

Ὁ φίλος μου κ. Παυλάτος μὲ ὄλην τὴν γνώσιν καὶ ἐξακριβωσιν εὐσυνειδήτου ἱστορικοῦ καὶ μὲ ὄλον τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς φιλοπατρίας του μὲ πείθει ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκδιωχθῆ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τὰ λαμπρά του ἀνάκτορα, τὰ ὅποια ἐν ὁ χρόνος κατεκρήμνησεν, ἡ παράδοσις ὅμως τὰ ἀνήγειρε λαμπρότερα εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἐπιγενομένων.

Μ. ΣΙΓΟΥΡΟΣ

πέρασε τὸ ἡλιοβασίλευμα, φῶς μεγάλης ποιήσεως καὶ μεγάλης λύπης, περὶ εἰς ἀπερίγραπτα χρώματα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ὀργισμένου θηρίου. Τὸ θεῖμα μου ἔκαμε κατὰ πληξίν. Καὶ ἐσκεπτόμην ὅτι ὄλην αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτον ὠραιότητα τῶν ματιῶν τὴν ἐδημιούργησεν ἡ ὀργὴ ἐνὸς θηρίου τρώγοντος πτώματα, πράγμα τὸ ὅποιον δὲν εἶναι παράδοξον, ἀφοῦ ἡ Ὀργὴ εἶναι πάντοτε ἓνα στοιχεῖον τῆς ὠραιότητος. Τώρα πῶς τὴν ὠμορφίαν ἐχύθη εἰς τὰ μάτια ἐνὸς τῶν ἀσχημοτέρων θηρίων, αὐτὸ τὸ γνωρίζει ὁ Δημιουργός, ὁ ὅποιος ἐμοίρασε τὴν περιουσίαν του ὅπως αὐτὸς ἐν τῇ κυριαρχίᾳ του. ἠθέλησε, κατὰ τρόπον ὁ ὅποιος δι' ἡμᾶς θὰ εἶναι πάντοτε περίεργος καὶ ἀκατάληπτος.

Τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο θεῖμα τὸ ἐνθυμήθη μνηθάνων ὅτι ἀπέθανεν ἡ υαίνα τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Φαλήρου διὰ τοῦ ρεβόλβερ τοῦ φύλακος. Ἡ υαίνα τοῦ Φαλήρου ἦτο τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα ὀργισμένη. Ἐξάλλος, ἐμίσησε τὰ πάντα, κατεσπάραξε τὸν ἑαυτόν της, ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ, δὲν ἤθελε νερό, δὲν ἤθελε τίποτε, καὶ ἐπὶ τέλους οἱ φύλακες τὴν ἐλέησαν καὶ τὴν ἐσχότωσαν.

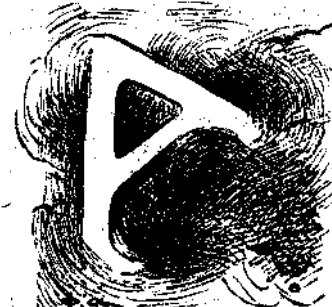
Πῶς τὸ φοβερὸν ζῶον ἀπεφάσισεν ἀνεκλήτως νὰ πεθάνῃ, καὶ τὸ κατόρθωσε;

Ἡ ψυχολογία τῶν θηρίων εὐτυχῶς δὲν εἶναι δύσκολος, καὶ τοῦτο διότι ἁμοιάζουν πολὺ μετὰ τοὺς ἀδελφούς των ἀνθρώπους. Χωρὶς λοιπὸν νὰ γδάρωμεν τὴν δυστυχῆ υαίναν καὶ νὰ τὴν ψάξωμεν διὰ τοῦ μικροσκοπίου διὰ νὰ εὐρωμεν - ἀ αἰτία καὶ τὰ αἰτιατά, εἶναι εὐκόλον νὰ τὰ γνωρίζωμεν ἀπὸ τώρα. Ἡ υαίνα κατόκει εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐκεῖ ὅπου τὴν ἐγκατέστησεν ὁ Θεός, εἰς τὸ σπῆτι της, εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐτρέφετο ἀπὸ τὸ πτώμα τῆς γκαμήλας, ἡ ὁποία ἔπεσε κατ' ὄδον τοῦ φυσιολόγου Ἑυρωπαίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόσθαβε νὰ ἀνακαλύψῃ ἂν οἱ πίθηκοι ὁμιλοῦντες ἔχουν τὴν συλλαβὴν «γκάρ» ἢ «γκάρ-ρ» μὲ δύο ρ. Αἰφνης κάποιος πονηρὸς ἄνθρωπος τὴν ἐπίκασε ζωντανὴν εἰς τὴν παγίδα, καὶ αἰφνης τὸ σπῆτι τῆς υαίνης, τὸ ἀπέραντον καὶ τεράστιον δάσος, ἔγινεν ἓνα κλωθὴ δύο μέτρων ἐν Φαλήρῳ. Ἡ υαίνα κατεδικάσθη νὰ γυρίσῃ ἐντὸς τῶν δύο αὐτῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἐφράσσοντο μὲ σίδερα ἀνώτερα τῶν δυνάμεών της, καὶ νὰ τὴν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι ἀντὶ 20 λεπτῶν... Φαντασθῆτε λοιπὸν ἓνα ἐπισκέπτῃ μὲ φεσάκι ἢ καὶ χωρὶς φεσάκι, μὲ μουσάκι ἢ καὶ χωρὶς αὐτό, μὲ ματογυῶλια πιθανῶς, ἓνα ἄνθρωπον τέλος πάντων ἀπὸ κείνους ποὺ πηγαίνουν εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον, νὰ κάθηται ἀπ' εἴσω ἀπὸ τὸν κλωθὸν, ἀσφαλῆς, ἐλεύθερος, ἀδιάφορος, ἀπλῶς περίεργος, ἔχων καὶ εἰσὸδῆμα πιθανῶς χιλίων δραχμῶν τὸν μῆνα ἐκ πατρικῆς κληρονομίας - τοῦτο καθιστᾷ τὴν ὕβριν πρὸς τὰ θηρία φοβερωτέραν - καὶ νὰ βλέπῃ τὴν υαίναν πρὸς διασκέδασιν...

Τὴν κατάστασιν αὐτὴν εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ τὴν ὑποφέρῃ ἓνα θηρίον, διότι τὰ θηρία δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ γίνωνται κωμικὰ ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων. Ἡ υαίνα λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ πεθάνῃ καὶ τὸ ἔκαμεν, ἀφοῦ ἐφάνερωσε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν βαθεῖαν καὶ ἀλλόκοτον ὠραιότητα τῶν ὀργισμένων ματιῶν της, τὰ ὅποια νομίζει κανεὶς ὅτι κατὰ διέσωσαν ἀπὸ τὸ ὑπέροχον φῶς τῆς Δημιουργίας.

Ζ. Π.

Ο ΓΑΜΟΣ

ΑΛΟΤΕ ἢ «Ἀκρόπολις» πρωτηγωνίστησεν εἰς τὸ κοινωνικὸν ζήτημα τῶν ἀνυπάνδρων κορασίων, μὲ τὴν κραυγὴν «Τί τῆς φυλάτεις!» Τὸ «Ἄστυ» μετὰ εἰκοσαετίαν

ἐπανερχεται εἰς τὸ ζήτημα καὶ κρούει τὸν κώδωνα τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς Ἑλλην. κοινωνίας, ἣτις ἐγέμισεν ἀπὸ γεροντοκόρας.

Τὸ ζήτημα εἶναι ἐνδεχόμενον. Ἡ προκοθηρία, ἢ ἐπίδειξις κατάντησε σήμερον ἢ μόνον σοβαρὰ κίτιολογικὴ βᾶσις τοῦ γάμου. Οἱ γαμβροὶ δὲν ἐρώτου «ποῖα εἶναι», ἀλλὰ «πόσα ἔχει». Καὶ οὕτω δυσχαίραινεται ἡ ἀποκατάστασις τῶν δεσποινίδων ἢ αὕτη ἐπιτυχῶνεται μὲν ἐμπορικῶς ἀνοίγουν ὅμως μετ' ὀλίγον αἱ θύραι τῶν δικαστηρίων.

Αἱ ἰσόβιοι παρθένοι εἶναι πληγὴ τῆς κοινωνίας. Ἡ προῖξ ἐν τῷ γάμῳ, ὅταν μόνον αὐτὴ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, εἶναι ἐπίσης πληγὴ κοινωνικὴ. Ἄν προστεθῇ ἡ στρεβλὴ ἀνατροφή ἐν τῷ οἴκῳ, ἡ ἐλαττωματικὴ ἐκπαίδευσις ἐν τῷ σχολείῳ, θὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος διὰ τὴν ἐπληθύνθησιν ἐν Ἑλλάδι τὰ διαζύγια καὶ διὰ τὸ ὅτι οἱ οἶκος ἐν Ἑλλάδι ἀντηγεῖ ἀπὸ συζυγικᾶς ἐριδας.

Κάποιος ἐν Βυζαντίῳ δημοσιογράφος ἐρωτηθεὶς ἀποδίδει εἰς τὰς γυναῖκας τὴν χρεωκοπίαν τοῦ γάμου. Εἶναι ἀρκετὰ νόστιμος ὁ κοινωνιολόγος αὐτός καὶ ἂς συγκρατεῖσθε νὰ τὸν παρακολουθήσωμεν εἰς τὰς γνώμας του. Κατ' αὐτὸν αἱ συζυγικαὶ διαφωνίαι καὶ τὰ διαζύγια ὀφείλονται εἰς τὸ ὅτι οἱ ἄνδρες ὑπανδρεύονται γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι δὲν τοὺς ἀρμόζουν καὶ τὰ νάπαλιν. Ἴδου κατ' αὐτὸν ποῖαι γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται:

- Ἡ γυναῖκα ποὺ λέγει ὅτι δὲν ξέρει νὰ στριψῶσιν ἓνα μανδύλι.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βυζάσῃ τὸ παιδί της.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγοράζει πράγματα, ἐπειδὴ τῆς ἀρέσουν.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ προτιμοῦσε μᾶλλον νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ φορέσῃ τὸ ἴδιο καπέλλο δύο ἐποχάς.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ νομίζει ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι ἄγγελοι ἢ ἡμίθεοι.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ διαβάζει μυθιστορήματα καὶ ὀνειρεύεται ὅτι θὰ πάρῃ ἄνδρα κόντε ἢ δοῦκα.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ πανθρεύεται μόνον διὰ νὰ πληρώσῃ ὁ ἄνδρας τὴν τοῦς λογαριασμούς της.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ κοιτάζει μᾶλλον διὰ τὰ ρούχᾳ της παρὰ διὰ τὴν ὑγίαν τῶν παιδιῶν της.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ μένει τότε μόνον στὸ σπῆτι της, θὰν δὲν εὐρίσκει ποῦ νὰ πάρῃ νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ νομίζει, ὅτι ἡ μαγειρίσσα καὶ ἡ ἐπιτήρτρια μποροῦν νὰ κρατήσουν τάξις εἰς τὸ σπῆτι της.
- Ἡ γυναῖκα ἢ ὁποία ἕνα πανθρευθῆ ἔνοσεν νὰ ἔχη φίλους.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ νὰ πλῆν.
- Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει πράγματα, τὰ ὅποια καὶ ἄλλοι θέλουν.

Ὁ ἀρθρογράφος ζητῶν νὰ παρουσιάτῃ θερηκοπίαν τοῦ κακοῦ, δηλαδὴ ν' ἀναστηλώσῃ τὸν γάμον, δίδει τὸ τελευταῖον καλύτερον κτύπημα κατ' αὐτόν. Διότι ἀποδεικνύει τετραγωνικῶτα ὅτι καμμιά γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύεται!...

Κατὰ σύμπτωσιν, Ἑυρωπαϊὸς κοινωνιολόγος ἠθέλησε νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἐμπρακτικῶς διὰ τῆς στατιστικῆς. Ἠρώτησεν 95 νεάνιδας ἐν ὄρα γάμου, ἡλικίας 15—17 ἐτῶν καὶ

τάς ήρώτησε «διατί υπανδρεύονται αϊ νεάνιδες;» 5 απάντησαν «διά νά εξέρχωνται μόναι», 10 «διά νά διασκεδάζον», 7 «διά νά έχουν δικό των σπῆτι», 3 ήθεώρησαν τόν γάμον βλακείαν», 4 διά νά αποκτήσουν οικογένειαν», 61 δέν ήδυνήθησαν νά απαντήσουν ακριβώς διατί υπανδρεύονται τά κορίτσια, καμμία δέ δέν έσχε τήν ιδέαν νά υπανδρευθῆ έξ έρωτος.

Η στατιστική μ.ε. χαρίζεται θλιβερά αποτελέσματα. Ο έρωθς σημειούται διά μηδενικού, ή μεγάλη δέ πλειονότης δέν έχει ιδέαν του σκοπού του γάμου, πλέει δέ εν τῷ ώκεανῷ τῆς α-

θεβαιότητος και τῆς άγροίας. Και έπειτα ζητεί τις συνείδησιν των καθηκόντων τῆς οικοδοσπένης, τῆς συζύγου, τῆς μητρός. Με τῆν ροπῆν, ἢν έσχεν έσχάτως ή κοινωνική εξέλιξις, με τους ήθικούς κινδύνους, υπό των όποιων περιστοιχίζεται σήμερα ή κοινωνία και ή οικογένεια, παραμένει αλλήθεια, ότι τῆς γυναικός ο τράχηλος ζυγόν δέν ύποφέρει. Και ο ζυγός του γάμου καθίσταται δυστυχώς όλονέν ζυγός επαχθής, όσον και ή δουλεία.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εις τήν γενέθλιον πόλιν του Καρδούτσι Πέτρα-Σάντα θ' ανεγερθή μνημείον του ποιητού. Τῆς επιτροπῆς των έράνων προεδρεύει ο Βασιλεύς τῆς Ιταλίας.

Απέθανε αιφνιδώς εν Παρισίους ο διάσημος χημικός και γεροισιαστής Μαρκελίνος Βερντέλ. Η «Πινακοθήκη» έδημοσίευσε εν τῷ ΙΑ' τεύχει αὐτῆς τό κοινὸν βαρύντιμον μετάλλιον ἐπὶ τῇ έβδομηκοστῇ ἐπετείῳ τῆς πρώτης επιστημονικῆς του εργασίας.

Εν Καίρῳ εις τό ξενοδοχείον «Κορτινετιλ» ἐγένετο εκδήσις υπό τῆς δεσπ. Θελείας Φλωρά έργων τῆς καλλιτεχνικῶν. Ο κ. Ίερωνιμίδης ήγόρασε δύο πίνακας, ο κ. Μπενάκης τάς «Νύμφας του Πηρείου» ἀντὶ 70 λιρών, και διαφόρους πίνακας οί κ.κ. Φωκῆς, Κατάου, Καβαράκης, Ασλάν και ἄλλοι. Η εκδήσις μετεφέρθη εἰτα εις τάς αίθούσας του Έλλ. Κέντρου.

Ο εν Παρισίους διακρινόμενος διά τάς εξόχους γελοιογραφίας του κ. Δ. Γαλάνης, του όλοίου ιστορική έμεινεν ή παράφρασις του Έδαγγελίου εν σχέσει πρὸς τό εργατικὸν ζήτημα εις τό «Assiette au Beurre», προσεκληθῆ εις Βερολίον ἐπὶ ἀφοσιωτῆ ἀμοιβῆ ἵνα συνεργασθῆ εις εν ἀπό τά σπουδαιότερα ἐκεί φύλλα. Ο κ. Γαλάνης ἀπέρχεται εις Βερολίον, όπου και θά μείνη ἐπ' ἀρκετόν.

Υπεβλήθη εις τήν Βουλῆν νομοσχέδιον, δι' οὐ πάντες οί πίνακες, σχεδιαγραφήματα και εν γένει πάντα τά έργα τῆς γραφικῆς ὅσα ἀνήκουσιν ἤδη εις ἐθνικά ή δημοσία ιδρύματα περιέχονται εις τήν εν τῷ Πολυτεχνεῖῳ Έθνικῆν Πινακοθήκην.

Η διά τήν Καλλιτεχνικῆν Έκθεσιν των έρασιτεχνῶν εν τῷ Παρισίῳ ἐπιτροπῆ ἀρίστη εν των κ.κ. Γ. Ίωκωβίδου, Α. Ραγκαβῆ, Α. Καλλία και Ι. Πετρίδου. Η Έκθεσις θά ἀνοίξη τῇ 5ῃ Μαΐου και θά διαρκέση ένα μήνα. Εἰς τήν Έκθεσιν γίνονται δεκτά έργα α) Ζωγραφικῆς (έλαιογραφία, ὕδατογραφία, κρητογραφία), β) Σχεδιογραφίας (λυθογραφία, γελοιογραφία), γ) Γλυπτικῆς (πλαστική, ἀνάγλυφα, ἀνθοπλαστική), δ) Χαρακτικῆς (ξύλογραφία, χαλκογραφία). Τά έργα δέον νά είναι πρωτότυπα. Αντιγραφῆ αἱ

τελειότεραι και καλλιτεχνικότεραι θά γείνουν δεκταί. Δηλώσεις περὶ συμμετοχῆς εἰσι δεκταί μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου, τά δέ ἐκθέματα μέχρι τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Ο κ. Μποκατοιάμης ἐργάζεται τήν προσωπογραφίαν του ἀειμνήστου Δ. Βερναρδάκη, κατὰ παραγγελίαν του Έθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπίσης ἀνέλαβε νά ἐκτελέσῃ τήν προσωπογραφίαν του ἀειμνήστου Ἀντωνίου Μάτσο, παραγγελλείσαν ὑπό του ἀνεψιῦ του κ. Ζαρ. Μάτσο.

Η διά τήν Έκθεσιν τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρίας Ἀθηνῶν ἐπιτροπῆ ἀρητισθῆ εν των κ.κ. Μποκατοιάμης, Θεωμοπούλου, Καραθανασοπούλου, Χατζῆ και Μπονάου.

Απέθανεν εν Κερκίρα ο Νικόλαος Κομενέμος εν ηλικία 60 ἐτών. Ο θανὸν, συναγωνιστῆς του Πολυλά και Καλοσοῦρου, ἦτο εὐρείας μορφώσεως, ἐπὶ φιλολογικῆν και κοινωνικῆν ἔποψιν. Ἐχθρός των γλωσσικῶν ὑπερβολῶν, ἦτο δημιουργός ἰδίου ὕφους και γλωσσικοῦ ἰδιώματος, πόρρω ἀπέχοντος του Ψυχασμοῦ. Διεκρίνετο διά τὸν σατυρισμὸν του. Ἐκ των έργων του γνωστότερα εἶναι ή «Οικογένεια», ο «Γάμος», δύο γλωσσολογικά δοκίμια και ή «Διαθήκη μου.»

Εν ἐπιμνημοσύνῳ τελετῇ, διοργανωθεισῇ ὑπό του Συλλόγου «Παρισσοῦ», ἐμίλησε μετὰ γλαφυρότητος ο κ. Δ. Κακλαμῆτος περὶ του Δ. Βερναρδάκη ὡς πρωτοεργάτου εν τῇ δραματικῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ.

Η παραδοξότερα και ή θραϊστότερα των εκθέσεων διαλύθη κυριολεκτικῶς ἐπὶ τάς ἀκτίνας του ἡλίου του Ματίου. Η εκθεσις αὐτῆ ἐπὶ δύο μῆρας ἀπετέλει εν των θεληγῶτων τῆς πόλεως των Βρυξελλῶν, ὡφέλιμο δέ εις τήν εὐτυχή ιδέαν των καθηγητῶν τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας του Βελγίου.

Εἰς τὸν κήπον των Βρυξελλῶν οί ἄριστοι των καλλιτεχνῶν ἔχον κατασκευάσει διά τῆς χιόνος διαφόρους παραστάσεις ἀλληγορίας. Η «Χάρις» του Μαζέν ἤρρεσε περισσότερο, τῆν δέ φωτογραφίαν τῆς ἐδημοσίευσαν δια σχεδόν τὰ καλλιτεχνικά Ἐβρωπαϊκά φύλλα. Ἐπίσης ὡραία «Η μάχη των Κροκοδείλων» και «Η Χελώνη και ο Λαγός». Τὸ τελευταίον τοῦτο ἦτο σάντυρα παριστώσα

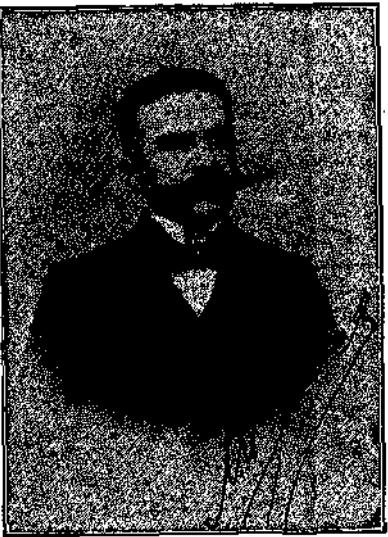
ένα χολόν καταδιώκοντα τὸν δήμαρχον Βρυξελλῶν και ὑπανισσομένη τήν αὐστηράν διάταξιν του δημάρχου ἐναντίον των αὐτοκινήτων. Η εκθεσις, ἦς τὰ ἔσοδα διετίθησαν ὑπὲρ των πτωχῶν, ἐξηφανίσθη διὰν τό πῦχος του χειμῶνος παρήλαε.

Ενθ' πρό τιος ἀνεκαλύφθη νέον ἔργον του μεγάλου γλύπτου τῆς Ἀναγενήσεως εν τῆς εργασίας του τῆς εις τό παρεκκλήσιον των Μεδίκων, νέα μᾶς ἀγγέλλεται εν Ρώμῃ ἀνακάλυψις και ἄλλου ἔργου του. Ἀδὴν τήν φορῶν ἀνεκαλύφθη μία ἡμιτελής του «Ριέτα» εἰσοκομ' εν εις τό ορατοριῦν τῆς Σάντα Ροζαλία τῆς Παλαιστῆρας πλησίον τῆς Ρώμης. Τὸ ἔργον αὐτό εἶναι ἀπό τά τελευταία του δημιουργοῦ τῆς τέχνης, μέχρι τοῦδε δέ ἐξελαμβάνετο ὡς μίμησις του 17ου αἰῶνος και ἀπεδίδετο εις γλύπτῃν τῆς σχολῆς του Μπερνίνι. Ἀκριβεῖς ἔρευναι γίνονται ὑπό του Γκρανιέ και των ὀπουδασιῶν τῆς ρωμαϊκῆς «Γαλλικῆς Ἀκαδημίας» ἀπέδειξαν τήν ἐκτακτὸν ὁμοιότητα τῆς εργασίας αὐτῆς ὑπό ἐποψιν τεχνοτροπίας και ἔμπνευσεως πρὸς τὰ ἔργα τῆς τελευταίας περιόδου τῆς Μιχαήλαγγελίου τέχνης. Τὸ ἔργον ἀνήκει εις τά διάφορα προπλάσματα και σχέδια δια μίαν Πιετᾶ, με τήν ὅλοισ ἀποχολήθῃ ο μέγας γλύπτης ἐπὶ τά τελευταία του ἔτη και των ὀποιων σχεδίων τό κατ' ἄλλοτερον δείγμα ἔχονεν εις τήν Πιετᾶ του εις τήν Μητρόπολιν τῆς Φλωρεντίας, — ὅπου, ὅσοι τήν ἐπισκέψθησαν, θά ἤθυσαν και τήν περιήρησον κριτικῆν των ὀδηγῶν ἐκεῖ, ὅτι ο ένας βραχίον του Χριστοῦ, ο προσμάμενος, εἶναι μεγαλύτερος του ἄλλου! Ἀνάλογος κριτικῆ παρατήρησις ἐπὶ τῇ Ἐποχῇ μας εἶναι και τό ἀναφερόμενον διά πολλούς μεγάλους ζωγράφους, εν οἷς και διά τῶν Μπαϊκλιν, ὅτι δέν ἤξευραν νά ζωγραφίσουν. Και πάλιν ἐπὶ τῶν ἔργων του Μπαϊκλιν, εις τά ὀποία ο πρώτος μαθητῆς Πολυτεχνεῖου ἡμπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ζωγραφικῶς ἑλλείψεις. Ἐν τοῖτοις ο μὴ γνωρίζων νά ζωγραφίσῃ ζωγράφος Μπαϊκλιν ἔπαυσε τό δημιουργικώτερον και ἐπαναστατικώτερον πνεῦμα του 17ου αἰῶνος.

Εἰς τήν Νέαν Ὑόρκην ἐπωλήθησαν πρό ἡμερῶν διά δημοπρασίας τριάκοντα εἰκόνες τῆς συλλογῆς του ἐκ Φιλαδέλφειας Ἐρρίκου Ἐρσῆ, αἱ πλείους των ὀποιων ἦσαν ἔργα νεωτέρων ζωγράφων. Διά τῆς τριάκοντα εἰσπραχθησαν 400,000 φράγκα. Μία εἰκὼν του Κωστάν Τροῦν παριστώσα τήν «Ἐπάνοδον εις τό Ἀργολήπιον» ἐπωλήθη ἀντὶ 90,000 φρ. Η αὐτῆ εἰκὼν πρό δεκαετιῶν εἶναι εἶχε πωληθῆ ἀντὶ 3,500 φράγκων.

Εν τῇ Ἰταλικῇ Βουλῇ μακρὸς ἐγένετο λόγος διά τήν πώλησιν ἐξ εἰκόνων του Βιν-Ἀνκ ὑπό τῆς οἰκογενείας του ἐκ Γενοῦς κόμητος Ντᾶλ Βέρμε εις Ἰταλικὸν ἐμπορικὸν ὀκρον ἀντὶ 2 1/2 ἐκατομμυρίων φρ. Ἐν Ἰταλίᾳ ἀπό του 1902 ἔχει ψηφισθῆ νόμος ἀδοτηρότατος, δι' οὐ ο θέλων νά πωλήσῃ καλλιτεχνικὸν κειμήλιον εν Ἰταλίᾳ ὑπάρχον ὀφείλει ν' ἀπεκθνήθῃ εις τήν Κοβέρνησιν, ἦτις κατ' ἐκτίμησιν τό ἀγοράζει. Κατεγράφησαν δ' ἐκτοτε δια τὰ εν Ἰταλίᾳ ἀδοτηρογῆματα τῆς τέχνης, ὥστε νά μὴ εἶναι δυνατὸν νά ἐξέλθουν πλέον τῆς Ἰταλίας. Ἄλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ βαθύπλουτοι προσέφεραν τεραστίας τιμᾶς και διά τοῦτο πολλοὶ ἰδιῶται, κάτοχοι ἔργων καλλιτεχνικῶν, τ' ἀπέκρυψαν και δέν καταγράφησαν ὀδτω. Ἢδη θά συμπληρωθῆ ο νόμος, ἐνεργουμένης ἐρευνῆς κατ' ὀκρον πρὸς καταγραφήν και των ἀποκρυφέντων. Αἱ πωληθεῖσαι εἰκόνες ἦσαν προσωπογραφία και σκηνᾶ του βίου των προγόνων του Ὀλλανδοῦ ζωγράφου, ἰδιωτικοῦ ὄλωσ χαρακτῆρος.

Απέθανεν εν Παρισίους ο γνωστός παρ' ἡμῖν Λέον Ταξιλ, ο συγγραφεὶς του τετρατόμου ἔργου «Τὰ μυστήρια των Φαρμασίων».

Ο ἀποθανὼν συγγραφεὶς Μ. ΖΩΡΑΣ

Ο εν Λιέγη φιλέλλην και φίλος τῆς «Πινακοθήκης» κ. Plomdeur ἀπέστειλεν ἡμῖν τήν ἐξῆς ἐπιστολήν:

Liège, 14 Mars 1907.

Mon cher Monsieur,

J' ai eu la douce satisfaction de lire dans le «Messenger d' Athènes» la proposition de M. Pappamichalopoulos de célébrer en 1910 le 24 Centenaire de la Bataille de Marathon, l' illustre fait historique d' une importance exceptionnelle. Il eut été vraiment inpardonnable de laisser passer inaperçu un aussi glorieux événement qui rendit la Grèce et surtout Athènes immortelle dans la mémoire des hommes. Non seulement ce fait marquant entre tous sera magnifié comme il le mérite, lorsque la foule venue de tous les pays du monde se rencontrera au Stade pour assister au jeux Olympiques, mais celui qui commandait les vaillantes troupes Athéniennes sera aussi glorifié grace a la généreuse pensée d' un autre fils de la Ville de Miltiade. Autre projet qui me réjouit, c' est celui des embellissements d' Athènes, qui sera pour ainsi dire table rase de tous le quartier qui s' étend de la rue d' Hadrien au pied de l' Acropole. Cela permettra de dégager presque toute la ville antique de créer une promenade archéologique incomparable tout en embellissant la ville et l' assainissant grace à la verdure dont ou veut dotu ce quartier. Ce grandiose projet sera un attrait de plus pour Athènes et ses visiteurs en 1910 en suront sans nul doute enchantés. La «Pinacothèque» publiera-t elle les plant que comporte cette magnifique transformation de ce rieux quartier? Je le suppose, car la question doit interesser ses lecteurs. Mais les bonnes nouvelles devant ni arriver toutes ensamble, j' ai aussi appris quelques renseignements consernants le beau don fait par Mr. Marasly, à la Pinacothèque d' Athènes. J' espire que ce généreux donateur rencontrera bientôt d' autres Mécènes qui voudront suivre son exemple qu' ainsi Athènes sera doter d' un musée de peinture degré de son quand renom artistique de son école de peinture dans l' antiquité. J' espere aussi apprendre bientôt une autre bonne nouvelle consernant Athènes le projet de voir le legs Domboli sentir à la création d' une fa-

culté des Beaux-arts et belles Lettres à adjoindre à votre Université. Je ne doute pas qu'une prompt décision ne soit prise au sujet de l'emploi de ce legs. En attendant les amis d'Athènes peuvent se réjouir des beaux projets décidés pour l'embellissement de cette illustre ville. Peut-être plus tard, songera-t-on à faire de Phalère, une plage pouvant rivaliser par ses promenades ses attractions avec les plus belles de la Méditerranée. De cette façon Athènes réunira les avantages d'une capitale aux charmes d'une plage de luxe. C'est avec plaisir que j'ai vu qu'Athènes avait su créer un style en appropriant les éléments de l'architecture grecque aux nécessités modernes.

Agreez, cher Monsieur, recevez mes sentiments bien cordiaux.

J. PLOMDEUR

Ο παρεπιδημών Γάλλος κ. Boissonnas εξέδηκεν εν τη αιδούση του Παρθενού, υπό την προστασίαν του Βασιλέως, περί τας 100 φωτογραφίας, 'ικανάς ν' αποδείξουν την έκτακτον φωτογραφικήν Ικανότητά του. Ο κ. Boissonnas περιήλθε πλείστα μέρη της Ελλάδος πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἀποτυπώσῃ ἐν τῷ φακῷ τὰς χαρακτηριστικώτερας ἀπόψεις καὶ τοποθεσίας της Ελλάδος, τὸ ἀπαύγασμα δὲ τῆς ἐργασίας του ἀντιπροσωπεύουν αἱ ἐκτεθειμέναι φωτογραφίαι καὶ ἀπαράμιλλον λεπτότητος καὶ φωτοκλίσεων φωτογραφίας του. Ἐξ αὐτῶν τὸ ἐν τρίτῳ ἀπεικονίζουσαν ἀρχαίᾳ μνημεία τῶν Ἀθηνῶν, ὧν ἐξέχον ἡ ἀπομυκτὸς Παρθενῶνος ὁραμένου ἀπὸ τοῦ Ἀκαδητοῦ κατὰ τὸ λυκόφως, αἱ Καρνάτιδες τοῦ Ἐρεχθίδου, ἀπόψεις τῆς Ὀλυμπίας, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρουδος, αἱ δὲ ἄλλαι τοιαῖα τῆς Ἀργείας, Ἀνδροταίνης, Κερκύρας, Ἰθάκης, Μεγαλοπόλεως, Μεγ. Σηλαίου, Μισσρᾶ, Παροῦ, Σάφου, Κορινθίας. Ἐν ποίμνιον αἰρῶν ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου εἶναι ἐξοχόν, ἀγορασθὲν ὑπὸ δέκα ἐπισηκίτων, ἐπίσης ἀπομυκτὸν ποίμνιον ὑπὸ τὰς ἐλαίας ἐν Στάγῃ εἶναι ποιητικώτατον. Οἱ Βασιλεῖς ἠρώσαν πέντε πίνακας. Ἐν τῇ ἐκδόσει ὑπάρχει καὶ ἐν δέγμα τηλεφώτου, ἀπομυκτὸς τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου, ὅπου ὁ καλλιτέχνης ἐδώρησεν εἰς τὸν «Παρθενόν».

Ἡ ἀνέγερσις τοῦ Μεγάλου τῆς εἰρήνης ἀνετέθη δημοτικῶς εἰς τὸν Γάλλον μηχανικὸν κ. Κορτονιέ, τυχόντα πρώτου βραβείου εἰς τὸν διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος προεκηρύχθη διὰ τὴν σύνταξιν τῶν σχεδίων τοῦ Μεγάλου. Τὸ σχέδιον τοῦ κ. Κορτονιέ ἐτροποποιήθη εἰς τινὰς λεπτομερείας ὑπὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ μηχανικοῦ κ. Βὰν Δὲρ Στέφ.

Ἡ οἰκοδόμησις του θὰ προχωρήσῃ ἀπροσκόπτως, χάρις εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Κάρολιν κατατεθέντα κεφάλαια ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν κ. κ. Κάρολιν, Μόκεν γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἱστορικῶν μνημείων τῆς Χάρης, καὶ Κροῦτελ, ἀρχιτέκτονος τῆς Ὀλλανδ. κ. Κοβερνιότος.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ ἐμίλησεν ὁ κ. Δουνὰ περί σειρᾶς ἀγαθμάτων, ἀνακαλυφθέντων ἐν Δήλῳ καὶ παριστῶντων τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἀρτεμιν, τὴν Ἁηὸν καὶ τὰς Μούσας· διακρίνονται πάντα διὰ τὴν ὑπέροχον ἐκτέλεσιν τῆς ἀμυγδαλοειδούς, προσιδιάζουσιν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ Φιλίππου. Ὁ κ. Ὀλλὸ ἐπραγματεύθη περὶ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης πρὸ ἐτῶν ἐν Πανάμαρ τῆς Καρίας εἰς τὰ εἶρηνα τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, ἀλλ' ἤτις ἔμεινε μέχρι τοῦδε ἀδημοσίευτος, ἔχουσα ἀνάγκην συμπληρώσεως.

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις μία τῶν ἐγκριτοτέρων μαθητριῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ἡ δεσποινὶς Εὔα Γιουδοῦρεν Γκροῦ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ παγκοσμίον φήμης Ἕλληρ μουσουργὸς κ. Σαμάρας ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας, ὅπως ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν πανηγυρικὴν παράστασιν τοῦ προτελευταίου μελοδράμα-

Σ. Σαμάρας

τός του: τῆς «Μαριζέλ Μπελλί», ἡτις ἐκαίχθη θεαματικῶς εἰς πλείστα θεάτρα τῆς Ἰταλίας. Ὁ κ. Σαμάρας θὰ διευνόησῃ ὁ ἴδιος τὴν οὐχόσησιν. Ὁ Ἕλληρ συνθέτης ἐγραψε νέον μελοδράμα ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως, τὴν «Ρεάν».

— Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας, ὅπως δώσῃ παραστάσεις, ὁ διασημότερος δραματικὸς δέξυφῶνος τῆς Γαλλίας κ. Ἐσκαλαί.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

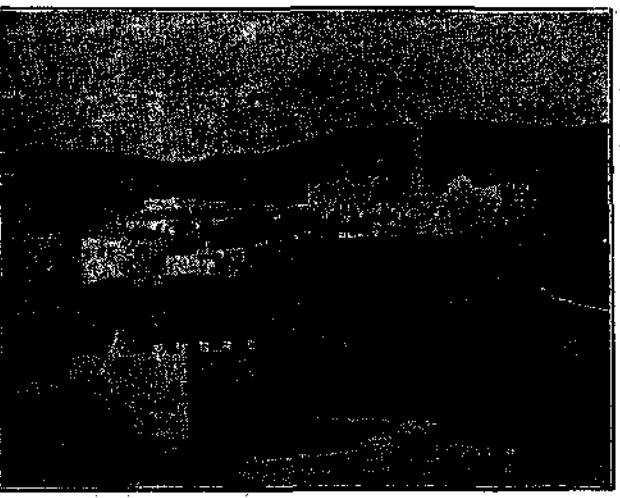
Εὐχάριστος ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν κίνησις καὶ δράσις παρατηρεῖται ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου ἐν τῷ Ὁδείῳ Ἀθηνῶν. Αἱ σπανίως ἀνοιγόμεναι μέχρις ἐσχάτων θύραι του δέχονται ἤδη συχνὰ κόσμον φιλόμουσων καὶ οἱ ἀραιότατα ἐμφανιζόμενοι τρέφομοί του γίνονται ἤδη προσοιτοὶ καὶ γνώριμοι εἰς τὸν πολὺν κόσμον. Τοῦτο εἶναι διττῶς εὐάρεστον. Καὶ διότι ἔχει ὁ κόσμος ὁ ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν ἐν κέντρῳ ψυχαγωγίας καὶ διότι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐν τῷ Ὁδείῳ διδασκαλίας, ἐμφανέστερα γίνονται.

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐδόθησαν αἱ ἐξῆς συναυλίαι: Ἡ τοῦ ὁμίλου δεσποινίδων μαθητριῶν ὑπὲρ φιλοδραμικοῦ σκοποῦ. Ἡ συναυλία αὕτη ἐπῆρξε ποικίλη, ἀξίζει δὲ ἰδιαίτερον νὰ σημειωθῇ καὶ ἐξαρθῇ μία καινοτομία δι' ἡμᾶς, διότι τὸ πρῶτον ἤδη εἰσάγεται εἰς συναυλίαν, ἡ ἀπαγγελία ποιημάτων μετὰ συγχρόνου ἀνακρούσεως μουσικῶν ὁργάνων. Ἡ συναδέλφωσις αὕτη ποιήσεως καὶ μουσικῆς ἀποβαίνει τι ἐκτάκτως θεαματικόν. Ἡ ἀπαγγελία μετὰ περιπαθείας καὶ τέχνης τὴν «Συγγνώμην» τοῦ Σωμὲ ἦτο ἡ δεσποινὶς Εὐτέρη Ἀποστολίδου, τῇ ἑποκρούσει βιολοντσέλλου καὶ κλειδοκμβάλου. Ἡ δεσποινὶς Χρηστὶνα Κορομηλά, τοῦ ἀειμνήστου συγγραφέως κόρη, ἔψαλε μετὰ τέχνης τὴν «Ἠρωδιάδα» τοῦ Μασσενέ, ἡ δὲ δεσπ. Σοφία Κορομηλά τοῦ

Ἡ Ἐν τῆνῳ Πανηγυρίς

Εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Τήνον, τὴν ὠραίαν νύμφην τοῦ Αἰγαίου, τὴν προορισθεῖσαν ὑπὸ τῆς θείας προνοίας ὡς ἐντετυκτῆριον τῶν δούλων καὶ ἐλευθέρων Ἑλλήνων, ἐτελέσθη τὴν 25 Μαρτίου ἡ μεγάλη θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ πανηγυρίς. Μυριάδες λαοῦ συνέρρευσαν πάλιν ἀπὸ πάσης γωνίας ἑλληνικῆς, ὅπως προσκυνήσωσι τὴν πάνσεπτον εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τὴν ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἐξαχθεῖσαν. Ὁ μόνος πῶθος παντός χριστιανοῦ, παντός Ἑλλήνος εἶναι νὰ ἀξιώσῃ νὰ πατήσῃ τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Τήνου καὶ κλίνη εὐλαβῶς πρὸ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης. Ὅστις θέλει νὰ ἀντιληφθῇ τὸ μεγαλεῖον τῆς θρησκείας καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἱεράν συγκίνησιν δὲν ἔχει ἢ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Τήνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 25ης Μαρτίου. Εἶναι συγκινητικὸν τὸ θέαμα νὰ βλέπῃ τις τριάκοντα χιλιάδας εὐλαβῶν προσκυνητῶν, ἀφηροῦντων τοὺς θαλασσίους κινδύνους καὶ νὰ διαγωνίζωνται τίς πρῶτος νὰ ἀσπασθῇ τὴν ἱεράν εἰκόνα καὶ νὰ προσφέρῃ πολύτιμον ἀτίερωμα εἰς αὐτήν, ἐπικαλούμενος τὴν ἀντίληψιν τῆς Θεομήτορος. Καὶ ἡ τοιαύτη συρροή δὲν εἶναι μόνον ἀξιοθαύμαστος, ἀλλ' ἀγεται τίς ἀσφαλῶς εἰς τὸ συμπέρασμα ἐκ τῆς συρροῆς ταύτης, ὅτι ὁ Ἕλληρ ἔχει βαθύως ἐρίζωμενον τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ὅπερ εἶναι ἡ κρητὶς τῆς εὐημερίας πάσης κοινωνίας καὶ τῆς προόδου ἐνός λαοῦ, λαοῦ προορισμένου νὰ σταδιοδρομήσῃ, λαοῦ μέλλοντος νὰ διεκδικήσῃ χώρας ὑπὸ τὸν ζυγὸν στεναζούσας. Οὐ μόνον δὲ κρατύνεται τὸ θρησκευτικὸν τοῦτο συναί-

σθημα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα ἐπιρρωνύεται καὶ ἀναζωπυροῦται. Ἡ συνάντησις ἐπὶ τὸ αὐτὸ δούλων καὶ ἐλευθέρων Ἑλλήνων συσφίγγει τοὺς ἐθνικοὺς δεσμούς καὶ καθιστᾷ τοὺς ἀρρήκτους.

Τὴν τοιαύτην λοιπὸν πανηγυριν τὴν ἔχουσαν τὸσον μέγαν προορισμὸν ἔχει τὸ καθήκον καὶ τὴν ὑποχρέωσιν πᾶς Ἕλληρ, ἀρχῶν ἢ ἀρχόμενος, νὰ ἐπισκέπτηται καὶ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἐσσεὶ διατηρήσεως αὐτῶν ἐφ' ὅσον ὑπάρχει Ἑλληνικὴ φυλή, διότι ἐκ τῆς ὑπάρξεως καὶ ἀκμῆς τῶν ἐν Τήνῳ πανηγύρεων ἀνυπολόγητοι εἰσὶν αἱ ὠφέλειαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Σ. ΣΟΧΟΣ

«Μαριζωδάς» τοῦ Holzer μετὰ πολλῆς γλυκύτητος. Ἡ δεσποινὶς Ἀνθὴ Δαμάσκου ἀπεδείχθη δευτὴ κλειδοκμβαλιστορία, ἐπιδείξασα καὶ δύναμιν καὶ αἰσθημα.

Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Ὁδείου κ. κ. Wassenhoven καὶ Bustinduy ἔδωσαν τὴν τρίτην εἴαση (Musique de chambre). Ὁ κ. Bustinduy ἔδειξε ὑλευτὴν τέχνην ἐν τῇ ἐκτέλει ἐπὶ τοῦ τετραχορδου τῆς σονάτας εἰς si mineur τοῦ Bach, καὶ εἰς τὴν sonate εἰς re mineur τοῦ ἐν τῷ Ὁδείῳ συναδέλφου του κ. Choisy.

Ἡ γ' συναυλία τῶν διπλωματούχων τοῦ Ὁδείου συνεκέντρωσε πληθῶς ἀκροατῶν. Καὶ πάλιν ἡ δεσπ. Κορομηλά μετὰ τὴν ἀνεσφιγμένην τῶς ἀλλ' ἔντονον φωνήν τῆς εὐηρέστερας, εἰς τὴν «Ἀγνωστον» (Σαμινάδ). Ὁ κ. Χωροφᾶς προσετέθησεν ἡ ἀποδόσῃ ἐπὶ τετραχορδου μίαν φαντασίαν τοῦ «Φάουστ» κατὰ τὴν διασκευήν τοῦ Wieniawsky, ἡ δὲ δεσπ. Δέλη ἐτέλεσε σχεδὸν ἀπαισίτως τὸ Ἐρωτικόν Ἄσμα ἐκ τῆς «Βαλκυρίας».

Ἀλλὰ τὸ κορυφώμα τῆς μουσικῆς ἀπολαύσεως, ἐκπληξὶς ἀληθῶς ἦτο ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰατὶ προσκλήσει τοῦ Ὁδείου ἀφικθέντος ἐξ Ἐσθῶνης ἐξοχόν Ἕλληρος κλει-

δοκμβαλιστοῦ κ. Τηλεμάχου Λαμπρινοῦ. Πρώτην φορὰν αἱ Ἀθηναὶ ἤκουσαν τόσῳ ὑπέροχον κλειδοκμβαλιστήν. Πᾶν ὅ, τι ἐτέλεσεν ὑπέρβεν ἄφογον, ἡ ἐντύπωσις δὲ θὰ ἦτο καταληπτικώτερα, ἂν ὁ καλλιτέχνης ἐβουθθεῖτο ἀπὸ τοῦ κλειδοκμβάλου. Ὁ κ. Λαμπρινὸς παιζων φαίνεται μᾶλλον δημιουργὸς ἢ ἐκτελεστής. Ψῆχουμος, χωρὶς μελοδραματικῆς κινήσεως, τέλειος μελετητής, παίζει μετὰ πεποιθῆσιν, μετὰ πλήρη ἐν ἐαυτῷ τὴν ἐνοίαν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρώματος. Συνδυάζει ἀρμονικῶς τὴν τέχνην πρὸς τὸ αἰσθημα. Τὸ πρόγραμμα τὸν ἦτο ποικίλον ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν τεμαχίων, ἕτινα παρέχον αὐτῷ στάδιον ἵνα δείξῃ καὶ τὴν ἔκτακτον εὐχέρειαν ὡς εἰς τὴν θαυμασίως ἐκτελεσθεῖσαν Campanella τοῦ Paganini-Liszt καὶ τὴν ποιητικὴν ἀρμονίαν εἰς τὴν Fantaisie εἰς re mineur τοῦ Mozart τὴν ἔκφρασιν εἰς τὴν Sonata εἰς do mineur τοῦ Beethoven. Καμμία ἀδελφότης εἰς τὰς ποικίλας διακινήσεις τοῦ τόπου, γνωρίζων νὰ ποδίζῃ θαυμασίως τὸ pedal. Αἱ Σπουδαὶ τοῦ Chopin διηχημένθῃσαν ἐπερόχως, ὡς καὶ τοῦ Schumann αἱ «Abends».

Ο κ. Λαμπρινός εὐτύχημα θὰ ἦν ἂν ἀπετήμοσε τὴν θέαν τοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Ὡδαίῳ τῆς Χάρης, ἢν τὴν ἑπασίως κατέχει, πρὸς τὴν τοῦ Ὡδαίου τῶν Ἀθη- νῶν, δὲ ἦν ἀπὸ τετραπλῆς ἐν τούτοις. Ὁ ἄν καὶ μόλις τριακονταετής, διωρεπῆς ἐν τούτοις, καλλιτέχνης θὰ ἀ- νύφωρε πολλὴν τὴν ἐν τῷ κλειδοκρημάλῳ πρακτικῇ ἐν τῷ Ὡδαίῳ διδασκαλίαν.

Θρίαμβον ἤγαγε ὁ κ. Λαμπρινός καὶ εἰς τὴν δοθεῖ- σαν ὑπὸ τῆς ἀρχήστρας τοῦ Ὡδαίου συναυλίαν. Τὸ Con- serto εἰς mi mag, τοῦ Liszt ἐξετελέσθη θαυμασίως ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπρινοῦ συνοδουμένης τῆς ἀρχήστρας. Ἀλλὰ καὶ ἡ Δανίς βιολωντοελλίστρια δεσποινίς Agga Frütche διηγήρησε λίαν ἐπιτυχῶς τοῦ Haydn τὸ Con- serto εἰς re mag, τῆ συνοδείᾳ τῆς ἀρχήστρας, διευθυ- νομένης ὑπὸ τοῦ κ. Σουαζό.

Ἡ ἀποχωρευτιστήριος συναυλία τοῦ κ. Λαμπρινοῦ ἀ- φιερώθη ἠλόκληρος εἰς τὸν Chorin. Ἡ ἑσπερίς ἦτο ἐ- ξόχως καλλιτεχνική, μουσικαγία εἰς τὰ ἅπαντα τῆς τέ- χνης μᾶλλον ἢ συναυλία.

ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΝΕΡ

Τὸ Ὡδαίον Λότνερ συνεχίζει καὶ ἐφέτος τὸ μίγα ἔρ- γον τῆς ἐκτελέσεως μεγάλων συμφωνικῶν ἔργων ἐν τῇ ὠδικῇ. Μετὰ τὴν «Δημιουργίαν» καὶ τὴς «Τέσσαρας Ἐποχάς» τοῦ Ἀῦδν, τὸ «Ρικιερμ» τοῦ Μότσαρτ, ἔδωσαν ἐφέτος τὴν «Ὀδύσειαν», τὸ θαυμάσιον δρατῆριον τοῦ Μιζέ Μπουζ. Ἡ «Ὀδύσεια» ἐγράφη διὰ χοροῦς ἀν- δρικούς, γυναικίους καὶ μιστούς, διαιρεῖται δὲ εἰς δύο μέρη καὶ ἐννέα ὑποδαιρέσεις. Τὸ ἅλον ἔργον εἶναι με- γαλοπρεπές· τόνοι ἀρχαιοπρεποῦς μουσικῆς ἀρμονισμένοι εἰς τὸ κλασικῶς παραδεδομένον πρότυπον. Τὸ ἅμα τῶν Σειρήνων ἐκίαντως γλυκῶ, ὡς καὶ ἡ ἀκρῆ τῆς καθόδου τοῦ Ὀδυσσεῦς εἰς τὸν Ἄδην. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ νήσῳ τῆς Καλυψοῦς, ἐν τῷ Ἄδην, τὸ πῆχθος τῆς Πηλεοπέης, ἢ Ναυσικῆ, ἢ ἐπίνοδος τοῦ Ὀδυσσεῦς ἀ- ποδίδονται εἰς τόνους ἰσχυροῦς ἐμπνεύσεως.

Ἡ ἐκτέλεσις ἀνοσιότερα παντὸς ἐπαίνου. Αἱ δεσποινίδες Ἐραομία Ἀναστασιάδου, ἢ ἀλματικῶς βαίνοσα πρὸς τὴν τελειοποίησιν, καὶ Ἡλέκτρα Παπαγεωργακοπούλου ἔψαλαν θραυτάτα, ὡς καὶ οἱ κ. κ. Γ. Ἀγγελόπουλος (βαρύτονος) ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ Β. Βόλιτζης (βαθύφωνος) ἐν τῷ τοῦ Τειρεσίου.

Τὸ ἅμα τῶν ναυτῶν ἐψάλη ἀρμονικώτατα. Τὸ ἅλον ὅμως ἔργον ἐφάνη κονραστικόν ἢ ἑλληνικὴ ἀκοή δὲν εἶναι συνειδητέμην ἀκόμη εἰς τὴν ἀσθητικὴν μορτοτοίαν τῆς ἀρχαιοπρεποῦς καὶ ψαλμοδικῆς μελωδίας τῶν δρα- τῆριων.

Τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκτελέσεως εἶχεν ὁ κ. Μπέμερ καὶ ἐπὶ τοῦ κλειδοκρημάλου συνώδενεν ἡ κ. Λότνερ.

K.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κατὰ τὰς ἐν Ἱερουσαλήμ γενομένας ἀνασκαφῆς ἀνε- καλύφθη τὸ κελλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Σωτὴρ ἐβνλαί- οδη πρὶν σταυρωθῆ, κείμενον πλησίον τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.» Τὸ κελλίον ἐβρέθη εἰς ἐπόγειον δίοδον, ἀποτελοῦσαν μέρος φυλακῶν. Ἐκ τῆς φυλακῆς τοῦ Χριστοῦ εἰκάζεται δι εὐρέθη καὶ ὁ Γολ- γοθάς, ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου Βέλαι. Ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ὡς τοιοῦτον νομιζομένου, τοποθετεῖ τοῖτον βορείως τοῦ ναοῦ εἰς τὴν ἀνατολικὴν κλιτῶν τοῦ ὁρους Μοθῆ (Βε- ζεθῆ) ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ τοῦ φρουρίου Ἀν- νίου εἰς τὸ ἀνατολικὸν διαμέρισμα τοῦ ναοῦ.

Εἰς Τουρκίαν τῆς Λαρίσης ἀνευρέθησαν 13 ἐπιτύμ- βιοι πλάκες, ὧν ἡ μία ἀναγράφει ψήφισμα τῶν Λαρι- σοίων. Ἡ πλάξ αὕτη ἔχει μεγάλην σημασίαν διὸ ἐλά- χισται τοιαῦται ἔργον ἀνευρέθη.

Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΝ Τῇ ΤΕΧΝῇ

Σ. Ασκαριδου Σχέδιον διὰ τὰς «Ἀθήνας».

Κ. Παρθένη Σχέδιον διὰ τὴν Ἑταιρ. Ζάνου-Ρώ.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ἐρεῖπια Φιλίππων.—Ἡ εἰκὼν παριστῆ τὰ σωζόμενα εἰρεῖπια τῶν Φιλίππων, τῆς ἀπὸ τοῦ Φι- λίππου ἱουθεῖας πόλεως, κειμένης πλησίον τῆς Δρά- μας τῆς Μακεδονίας καὶ ἧς ὑπέρεται ἐπὶ κωροειδοῦς λόφου δὲ εἰρεπαιμένος πύργος τῆς Ἀκροπόλεως. Τὰ εἰ- κονιζόμενα εἰρεῖπια εἶναι τμήμα κολοσσαίου ρωμαϊκοῦ κειρίου ἐπὶ τῆς πεδιάδος. Οἱ στύλοι εἶσι ἐξ ὀγκωδῶν πρισματικῶν μαρμάρων. Κατ' ἄλλους τὸ κείμενον ἦτο ναὸς τοῦ Κλαυδίου, κατ' ἄλλους μεγάλου μεγιστᾶνος, κατ' ἄλλους δημόσιον βουλευτήριον. Πλείσται οὕζονται ἐλ- ληνικαὶ καὶ λατινικαὶ ἐπιγραφαί.

Πρὸς τὸν τᾶ φ ο ν.—Ἐργον ζωγραφικόν τῆς ἐν Θεσσαλονίῃ καλλιτέχνης δεσποινίδος Ἐλένης Γ. Στα- ματοπούλου. Ἡ θῆξις Σταματοπούλου ἐποίησατο τὰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ καὶ ἐν Δρέσδῃ ἐπὶ τετραετίαν. Ἐσχέ καθηγητᾶς τὸν Ἰταλὸν Galosi καὶ τὸν Γερμανὸν Κόπε, καὶ τὴν διάσημον κυρίαν von Kersian εἰς τὴν προσελανογραφίαν καὶ ἰδατογραφίαν. Ἐν τῇ Ἐκθέσει Ἀλεξανδρείας ἔλαβε μετάλλιον, ἃ δὲ βραβεῖον ἐν τῇ Ἀ' Διεθνείᾳ Ἐκθέσει Ἀθηνῶν, ἐκθέ- σασα τὸ παρατιθέμενον ἔργον.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Χ. Ρ.—Οἱ Ἐθροπῶται παραπονοῦνται, ὅτι οἱ Ἀμε- ρικανοὶ μὲ τὸν πῶθον νὰ οὐσωροῦσιν καλλιτεχνικὰ ἔργα καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ χρήματος θὰ στερήσων τὴν Ἐθρώπην τῶν καλλιτέρον καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ σήμερον ἀντιπροσωπεύουν τὸς πλέον φιλομούσους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου καὶ εἶναι οἱ γενναί- οτεροι ὑποστηρικταὶ τῆς καλ. τεχνίας. Δὲν ἀγοράζουσιν εἰς τιμὰς μυθώδεις ἔργα μόνον κλασικὰ, ἀλλὰ καὶ σύγχρονα, ἀφειδῶς χορηγοῦντες τὰ δολλάρια τῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς συγχρόνου καλλιτεχνίας.

Ζω γ ρ ἃ φ ο ν.—Περὶ τὸ ἴδιον ἀνέκδοτον ὑπάρ- χει καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Κάποιος ἀρχαῖος γλύπτης προσεκάλεσε τὸν Ἀπελλὴν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του διὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν «Ἀφροδίτην» του, ἢν εἶχεν ἐνδύσει μὲ πολυτελῆ φορέματα. Ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ Ἀπελ- λοῦ, ὅστις τοῦ εἶπε:

—Ἄν δὲν τὴν ἔκαμες ὥραιαν τὴν Ἀφροδίτην, τὴν ἔκαμες τοῦλάχιστον πλουσίαν.

Καλλιτέχνη.—Ὀλίγοι σύγχρονοι καλλιτέχνηι ἐργάσθησαν τραχύτερον κατὰ τὸ στάδιόν των, ὅσον ὁ σὺξ Λαορέντιος Ἄλμα-Ταδέμα. «Οὐδὲν ἐπιτυγχάνεται εἰς αἰτὸν τὸν κόσμον, ἔχει εἰπῆ, οὐδεμία ἐπέροχος ἐπι- τυχία κερδίζεται εἰμὴ μόνον διὰ τρυφίας καὶ πολλῆς ἐργασίας. Αὕτη εἶνε ἡ πεῖρα μου ἐκ τῆς νεότητός μου».

Περεῖρε φ ο ν.—Ἡ τηλεφωτογραφία εἶναι διάφορος τῆς νεωτάτης ἐφευρέσεως τῆς τηλεφωτογραφουμένης φωτογραφίας. Διὰ τῆς πρώτης φωτογραφεῖ τις εἰς ἀπό- στασιν 70 χιλιομέτρων, εἰς χρονικὸν διάστημα 1/500 τοῦ δευτερολέπτου!...

Πατριώτη.—Ἡ δεσποινίς Φλωρᾶ εἶναι Μακεδο- νίς, καταγομένη ἀπὸ τὴν Σιάτισταν. Μακεδονικὰ το- πεία ἔχει γράψει ὁ κ. Παρθένης.

Α. Γ.—Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶναι ματιώδης οὐλλέκτης γάβδων καὶ... γελοιογραφῶν. Διὰ τὸν αὐτο- κράτορα τῆς Γερμανίας ἔχει ἐκδοθῆ εἰδικὸν λέσκωμα, περιλαμβανόν ἑκατοντάδα γελοιογραφῶν.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας εἶναι ἐντριβέστατος εἰς τὴν νόμισματολογίαν, κέκτηται δὲ συλλογὴν 50,000 νομι- σμάτων καὶ μεταλλίων.

Φίλ φ Ν*.—Τὸ ἀνέκδοτον ἔχει ἀκριβῶς ὡς ἐξῆς: Ὁ φιλόσοφος Κράτης, ραπισθεῖς ἡμέραν τινὰ ἀγρίως παρὰ τινος Νικοδήμου, ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ οἰδήματος τοῦ προσηνεθέντος ἐπὶ τῆς παρεῖας του:

—Ἐργον τοῦ Νικοδήμου! Ἡ φράσις αὕτη παρέμεινε ἱστορικῇ, λέγεται δὲ ἐπὶ ἀτυχῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Ἐρωτῶν τι.—Ἡ εἰκὼν τῆς μουσικῆς οἰκαγενείας ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ εἶναι σύμπλεγμα τῶν τέκνων τοῦ ἐν Θεσσαλονίῃ κ. Ἀλ. Χατζημιχαήλ, ἡλικίας 10 ἔως 4 ἐτῶν. Παίζουσιν μουσικὴν χωρὶς νὰ διδαχθῶν ποτε· ἔχουσιν μεγάλην μουσικὴν ἀντίληψιν.

Συναδέλφω.—Ἡ τελευταία συλλογὴ τῶν ποιη- μάτων τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ δὲν μᾶς ἐστάλη διὰ λόγους εἰρηότους. Ἐν τούτοις εἰς κάποιαν ἐφημερίδα ἐδημο- σιεύθη ἐν ποίημα ἐκ τῆς συλλογῆς αὐτῆς ὡς τὸ ἄρι- οτον πάντων «Σὲ μὴ γυναῖκα», καὶ σὺς τὸ σερβί- ρομεν:

Σοῦ γάλασε τὴν νύχτα τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ στήν ἀγκαλιὰ τοῦ οἰνείου, σάλεμα ξαφνικό. Καὶ ζῦνησες καὶ βλέπεις κατὶ ποῦ ἀργὰ γλιστρᾶ στὸ πλάι σου, στὸ λευκὸ σου προσκέφιλο, ἐκεῖ δά. Τὸ γλιστερό, τὸ κρῦο, τὸ μαῦρο κρῖμα, ὦ νά! Καὶ μὴν ανατιγίλα σὲ σφάζει στήν καρδιά Τὸ γλιστερό, τὸ κρῦο, τὸ μαῦρο σερπετό στὸν ὕπνο σου εἶχε γίνεϊ χρυσόνειρο θεῖκό Σαλεύει, ζυπνᾶς, βλέπεις, πατιέσαι... Ποῖος θὰ πῆ ποῖα βόθη, ἀπὸ ποῖα ὕψη σὲ πῆραν, ὦ Φυχῆ; Κ. Παλαμᾶς

Ἐκ τοῦ ποιήματος αὐτοῦ κρίνεται τί θὰ εἶνε καὶ τὰ ἄλλα!...

Κυρίε Ζ φ.—Τὸ χροῖμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπικρατήσῃ ἐφέτος κατὰ τὴν ἡνοιξιν εἶναι τὸ στακί καὶ τὸ μπῆξ μὲ ὄσπρα παρῳφᾶς, ὄσπρα πενήματα καὶ ὄσπρα δαν- τέλλες. Ἡ δαντέλλα εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἀφθονοτάτη καὶ πλουσία, ἀλλὰ πολὺ λεπτή, πολὺ ἐλα- φρά, ἀερόδης.

Εἰς τοὺς πῆλους πολλὰ πράσινα σκούρα. Τὰ βαθέα αἰμόχρα τριαντάφυλλα κάμουν θραυτῶν τώρα εἰς τὴν Ἀμερικῇ.

Παρατηρητῆ.—Ἐν Παρισίοις κατόιν διαγωνι- σμοῦ ἀνευρέθησαν πέντε βραβεῖα εἰς τὰς κατὰ τὸ 1904 ἀνευρέθειας καλλιτεχνικωτέρας οἰκοδομᾶς ἐντὸς τῆς πό- λεως. Ἡ ἀγωνόδικος ἐπιτροπὴ ἐγκρίσθη τ. ρ. ἰ α ἐτη διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν της.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Πινακοθήκης» ἀ- πεφάσειεν ὅπως κατὰ τὸ ἀρχάμενον ἤδη ἔβδομον ἔτος ἐφαρμόσῃ ἀπαρεγκλίως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως τὸν ὄρον τῆς προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως, δηλοῦμεν δι εφεξῆς οὐδενὶ δ' ἀποσταλῆ τὸ φύλλον, ἂν μὴ ἀποστειλῇ τὴν συνδρο- μὴν τοῦ νέου ἔτους. Διὰ τοὺς συνδρο- μητὰς μας ἢ ἀποστολῆ τῆς συνδρομῆς εἶνε εὐχεροεσάτη, ἐνῶ ἢ καθυστερήσῃ αὐτῆς παρεμβάλλει ἡμῖν πολλὰς δυσχε- ρείας καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς εἰσπρά- ξεως καὶ ὡς πρὸς τὸν διακανονισμόν τῆς ἐν γένει διαχειρίσεως τοῦ φύλλου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς Τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἢ τοὺς φρ. καὶ λίρας σιελίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῶς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληροῦνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἢ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου.

Το κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοῖς 0/10	κατ' ἔτ.	διὰ κατ. 6 μηνῶν
2	» 0/10	»	» 1 ἔτους
2 1/2	» 0/10	»	» 2 ἐτῶν
3	» 0/10	»	» 4 ἐτῶν
4	» 0/10	»	» 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομασίᾳ ἢ ἀνόνημοι.

ΕΞΕΔΟΣΘΗΣΑΝ

ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

τοῦ λήξαντος ἔκτου ἔτους. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τοιαῦτα, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσιν τὰ γραφεῖα μας. Ἐκαστον τιμᾶται δρ. δύο.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΙΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΣΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκοιμήθησαν νέοι ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΚΟΝΔΥΛΟΦΟΡΟΙ ἐν διαφόρων ἐργοστασίων (FONTAIN PEN). Οἱ κονδυλοφόροι οὗτοι ἀπαξ πληρούμενοι ἐπαρκοῦσι διὰ γραφῆν 2000 λέξεων.

ΔΕΛΤΑΡΙΑ ἑλληνικὰ ἐκδόσεως Πάλλη καὶ Κοτζιά ἐξαιρετὸν ποιότητος πωλοῦνται τ' ἡ μὰρα 5 λεπτ. ἕκαστον.

"ΣΦΥΡΑ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: ΜΙΧ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
(Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ἀπὸ σελίδες πλήρεις γελοιογραφῶν ἐπικαιρῶν.

Ἔλη ὀμωρομικῆ, φιλολογικῆ
πολιτικῆ, κοινωνικῆ.

Συνδρομὴ δρ. 5. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. 8.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» ἐξαιρετικῶς γίνεται ἔκπτωσης, ἢ τοὺς δρ. 3, προπληρωτέα. Ἐξωτερικοῦ φρ. 5.

ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ,

Ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις
ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντοῦ τῆς «Πινακοθήκης».

Δραχμὴ μία

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ,

Ἐκδότης: Β ΤΖΑΡΑΒΕΛΛΑΣ

Τὸ «Μεσσηνιακὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ 1907 περιέχει πλείστα θραύσματα φιλολογικὰ ἄρθρα γενικοῦ ενδιαφέροντος, εἰκόνας καλλιτεχνικὰς, ποιήματα κλπ.

Τιμᾶται δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3.

ΤΟΜΟΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Ἀπὸ τοῦ Α' μέχρι τοῦ ΣΤ' ἔτους εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας, τιμώμενοι οἱ χρυσόδετοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208. Δρ. 3.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Διηγήματα εἰκονογραφημένα. Σελ. 184. Δρ. 2.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ. Πεζὰ ποιήματα μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

ΣΑΤΥΡΑΙ. Διηγήματα καὶ σκέψεις. Σελ. 64 Δρ. 2.

ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ. Πεζὰ ποιήματα μετ' εἰκόνων. Σελ. 64. Δρ. 1.

ΣΒΑΙΔΕΣ. Διηγήματα. Σελ. 128. Δρ. 2.

ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ. Ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις. Σελ. 84. Δρ. 1.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΤΟ "ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ,, Πιναξ Ν. Γυζῆ. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1. Ἐπὶ χονδροῦ χάρτου δρ. 2.

"ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ,, δράμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μετάφρασιν Ἀνδρῶς Θέρου. Τιμᾶται δρ. 1. Ἐπὶ Ὀλλανδικοῦ χάρτου δρ. 2.

ΤΟ "ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ,, δράμα Ν. Λάοκαρη καὶ Π. Δημητριοπούλου Δρ. 1.

ΤΟ "ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ,, Πιναξ Φοξῶν Ἀριστέως. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η "ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ,, Πιναξ L. Perrault. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η "ΑΙΩΡΑ,, Πιναξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα Δρ. 1.

Ο "ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ,, Πιναξ Rochegrosse. Φωτοτυπία. Δρ. 1.

Ο "ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ,, τριχρῶμος φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 2.

"ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,"

Διευθυντής: Ν. ΠΑΖΑΡΗΣ

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς ἐν Ἀθήναις
Γραφεῖα ὁδὸς Μητροπόλεως 28.

